

ROSA

ČASOPIS PANNY MÁRIE SPOLUVYKUPITEĽKY - VLÁDKYNE SVETA

Máj

05/2004

Obsah

Na linke M-Rosy	2
Do Vašej pozornosti	5
Správy z hory Zvir	7
Misia Kráľovnej pokoja. Radosť krstu	9
Náš rozhovor	14
Rehoľa sv. Bazila Veľkého	17
Z našej cesty do Izraela	20
Zo života svätých. Svätá Terézia z Ávily – II. časť	24
Veľká noc 2. Zmŕtvychvstanie nášho Pána Ježiša Krista	27
Ohlasy / Charita / Svedectvo	31
Krátke správy / Aktuálne / Pošta dôvery	35

Na linke M-Rosy

Panna Mária sestre Agáte dňa 17. apríla 2004 v kláštornej kaplnke sestier OSBM, Sečovce:

Nebo za vás bojuje!

Ľud môj milovaný!

Zodviham svoj hlas k tomuto národu a úpenlivo žiadam o obrátenie vašich myslí, túžob i srdc k Trojjedinému všemohúcemu Bohu. Nebudte zatvrdlívi! Svoje srdcia otvorte dokorán a vpustite nás dnu. Celé Nebo si chce vo vás nájsť miesto. Mať miesto vo vašich životoch a naplňať vás nebom, večnou blaženosťou už tu, v tomto pozemskom živote. Radujte sa, lebo Boh zhliadol na vašu biedu

srdc, ktoré sú spútané satanom. Odpútajte sa z tejto moci. Roztrhnite reťaze hriechu a akéhokoľvek zla, nepokoja a nelásky. Liečte sa láskou z Eucharistie. Je pre vás.

Milujte modlitbu svätého ruženca, lebo to je zbraň na odstránenie okov, ktoré vás spútavajú. Chcem vás oslobodiť.

Budte zhovievaví k sebe a milujte modlitbu. Zamilujte si Boha. Túžte po večnosti ako po raji naši prarodičia Adam a Eva. Nedajte sa naviesť na lákanie zvodcu. Je hrozný a ťažko poraziteľný vašou slabosťou. Boh je silný. On je Vládcom. Nedajte sa. Nedajte zahynúť duši...

Milujte a odpúšťajte. Hľadte na Krista a bude vám daná sila z Neba. Nebo za vás bojuje. Milovaní, žehnám vás!

Keď kráčam po rozmoknutej zemi, spomínajúc si na nedávny sneh, upútavajú ma mladučké listy jari, zobudzajúce sa v týchto horách. Často na to myslím. Keď vidím pokračovanie dňa, starnutie človeka, ubúdanie síl, keď mnohokrát nádej vyprchá alebo očakávanie vyčerpá srdce. Niekedy, keď sa túlam jesenným lesom, keď je cítiť tlejúce lístie a hmly sa valia údolím, akoby všetko stíchlo v domnení konca.

Mám na svete také miesto, ku ktorému prídem, opriem sa o múrik a položím všetko zo seba do mlčiaceho prúdu rieky. A keď sa otočím, vidím zase batoliace sa dieťa, mladý pár, v ktorom sa prebudila nová láska, a tak teraz aj nové listy, ktoré si vyrazili von, a nič ich nezastaví, puky stromov, na ceste Pri brale...

Keď počúvam nové a nové slová, ktoré mi hovorí moja milovaná Matka, je to ako život, ktorý stále znova a znova klíči, aby nás naplnil. Keď vidím život, ktorý nezničí nijaká zloba, pretože je v moci Boha, zaleje ma pokoj, že ani lásku mojej Matky nemôže nič umlčať. Len sa opäť opakuje krížová cesta, po ktorej ťa Matka vprevedá až na vrchol, aby priviedla svoju Cirkev k onomu „dokonané je“, aby tie deti, ktoré pochopili a nesú s Kristom kríž - posilňovala do poslednej možnej chvíle. Toto je chvíľa pre Sedembolestnú...

Palmové Hosanna sa skončilo. Tí, ktorí volali na slávu, mávajú pästami. Medzi svojich prišiel, a svoji ho neprijali... Nespoznali čas svojho navštívenia.

Kráčam k bralu. Aj tu stoja verní, ktorí poznajú. Počujú. Povedali svoje áno. Stoja a čakajú...

Zdvíham svoj hlas k tomuto národu a úpenlivo žiadam o obrátenie vašich myslí, túžob i srdc k Trojjedinému Bohu...

Odpusť mi, Mária... Koľkokrát som kráčal za Tebou, počúval, čo si mi povedala, myslel som, že sa snažím. A predsa ma opäť musíš úpenlivo žiadať o obrátenie. Na hore Zvir si povedala: Prosím, rozmýšľajte nad tým, čo hovorím! Prosím, uvažujte nad mojimi slovami, nad slovami svojej Mamy... Naozaj, koľkokrát som uvažoval? Iste, zapisoval, rozmnožoval, šíril - stovky, státisíce výtlačkov tohto časopisu... Ale uvažoval som nad Tvojimi slovami, alebo ich dokonca plnil?

Nebud'te zatvrdliví! Svoje srdcia otvorte dokorán a pustite nás dnu... Celé Nebo si chce vo vás nájsť miesto. Mať miesto vo vašich životoch a naplňovať vás nebom, večnou blaženosťou už v tomto pozemskom živote...

Deň ide za dňom, týždeň za týždňom. Koľko ich ešte mám? Bude to ešte azda hodina, či už len minúta? Nebud'te ako tí, čo vidia, a predsa sú slepí, ako tí, čo počujú, a predsa sú hluchí - povedala si na Zvire. Áno, máme v srdciach miesto. Pre tento svet, pre zbytočnosti, pre svoj egoizmus. Zúri v ňom uragán zlodejov, ktorí sa dnu nepýtali... A Ty čakáš a úpenlivo prosíš. Ale ja sa nechcem odovzdať Tvojej láske. To je predsa MOJE srdce.

Radujte sa, lebo Boh zhlíadal na vašu biedu srdc, ktoré sú spútané satanom. Odpútajte sa z tejto moci. Roztrhnite reťaze hriechu a akéhokoľvek zla, nepokoja a nelásky...

Pozerám do vašich srdc... - povedala si nám už raz. Čo v ňom mám teraz? Kde sme sa odvtedy dostali? Plní vlastnej spravodlivosti, pýchy, farizejstva, my - takí malí dravci, tváriaci sa ako holubice. Staviame ďalšie a ďalšie chrámy, a reklama na diabla slávi v nás svoj úspech... A ja, kedysi bojujúci za slobodu, s úsmevom strkám dušu do pazúrov pekla. Do tej farebnej, lákavej pasce. A predsa, stačilo by počúvnuť jedno Tvoje slovo, Mária...

Liečte sa láskou z Eucharistie! Je pre vás... Milujte modlitbu svätého ruženca, lebo je to zbraň na odstránenie okov, ktoré vás spútavajú. Chceme vás oslobodiť...

Toto je moje telo, ktoré obetuje za vás... Božie telo, telo z Tvojho tela, Mária. Jednoduchý Chlieb. Život.

Beháme očami po všetkých možných jedálnych lístkoch. Ani si už nevieme vybrať. Potom prepchatí a obézni naháňame líniu. Hladná duša zatiaľ umiera. Čaká na Chlieb, ktorý nič nestojí. Len jedno rozhodnutie. LEN...

A ruženec? Visí nám na krkoch, na zrkadlách áut, už ani nevieme, koľko ich máme z pútí v skrini ako trofeje. Kľúče z väzenia, ktoré akosi nemienime použiť...

Bud'te zhovievaví k sebe a milujte modlitbu. Zamilujte si Boha... Túžte po večnosti ako po raji naši prarodičia Adam a Eva.

Vojna za vojnu vzbíka okolo nás. Vojna sa však začína vo mne. V mojom krivom pohľade na brata. My riešime až mŕtvoly. Vojna sa začína v mojom srdci tým, že odmietnem lásku, odmietnem obeť. Hovoríme, píšeme, rozoberáme lásku. Mária, nauč nás žiť lásku Tvojím srdcom! Pretože ináč sme stratení...

Nedajte sa naviesť na lákanie zvodcu. Je hrozný a ťažko poraziteľný vašou slabosťou. Boh je silný! On je Vládcom! Nedajte sa. Nedajte zahynúť duši...

Mária, Ty pošliapeš hlavu hada. Ako dobre to ovládame. Ale ani nás nenapadne pohnúť prstom, aby sme Ti v tom pomohli. Utekame sa formálne k Tebe, a hadov, hadíkov či anakondy si usilovne pestujeme v teráriách našich srdc. Zlý, klamár, vie, ako na mňa... Preto buď stále s nami, Mária...!

**Milujte a odpúšťajte. Hľadte na Krista a bude vám daná sila z Neba. Nebo za vás bojuje!
Milovaní, žehnám vás...!**

Som múdry. Som silnejší. Som prefikanejší. Nemám opozíciu. Konkurenciu viem hravo likvidovať. Som lepší ako tí druhí alebo sa o to usilovne snažím. Buď silný, buď fit! Akí sme len smiešni... Pri prvej skúške padáme do bezradnosti, do prachu, do zúfalstva. Povedať „prepáč“ je nad naše schopnosti. Hľadáme oporu v známostiach, bankových kontakoch aj mafiách. A Nebo je tu, na dosah jednej jedinej modlitby. Je tu, aby ťa zodvihlo z bezradnosti, prachu, zo zúfalstva... Pretože Kristus zvíťazil. Mária, aj to Tvoje Áno je víťazným - vďaka Ti!

(anse)

Foto: (a)

Do Vašej pozornosti

Výzva pútnikom!

Milí pútnici, najmä z východného Slovenska!

Panna Mária si želá, aby ste prichádzali na miesto jej terajších zjavení pri Sečovciach. Ako už viete, je to 17. dňa v mesiaci, o pol tretej poobede.

Informácie získate na tel. číslach sestier baziliánok v Sečovciach: 056/678 27 48, 056/668 47 90, e-mail: viceprovincia@stonline.sk

Práve v tomto čase, keď sa spájame s EÚ a očakávajú nás mnohé ťažkosti, prichádzajme k nohám Matky, našej Vládkyni. Vyzývame najmä všetky spoločenstvá, ktoré stabilne putujú i do Litmanovej, aby prichádzali aj do Sečoviec na modlitby a povzbudenie v posolstvách Panny Márie. Púte do Litmanovej a do Sečoviec sa časovo neprekrývajú. Nezapúdaj - Panna Mária sa obracia na svoj slovenský ľud, na svoje deti. Očakáva aj Tvoju účasť a Tvoju pomoc pri svojej materskej misii!

Zároveň Vás chceme povzbudiť v podpore z 2-percentnej dane, ktorú sme rozšírili prostredníctvom

M ROSY pre sestry baziliánky v Sečovciach. Vrelá vd'aka Vám za podporu ich misijnej činnosti! Panna Mária sa tomu určite teší!

Anton SELECKÝ

Vieru a odvahu!

Drahé sestry a bratia, milí priatelia!

Ako malý chlapec som čítal knihu Jágorské hviezdy. Tento román je zasadený do historického prostredia tureckého vpádu do Európy. Jáger (Eger) je mesto v dnešnom Maďarsku. Keď Turci

prišli pod jeho hradby, hradný kapitán Štefan Dobó dal nastúpiť hradnú posádku. Bolo to tristo ľudí. Dolu pod hrad prichádzala stotisícová armáda protivníka. Dobó povedal svojim ľuďom: „Vážení, vidíte situáciu. Ja vás tu nedržím. Brána je otvorená. Kto chce, môže teraz odísť. Chcem tu mať radšej pár levov ako množstvo zajacov...” Ako je známe, hrad Jáger vydržal neúnosné obliehanie. Turci napokon odtiahli s dlhým nosom...

Dnes pod našimi „hradbami“ bubnuje iný protivník. Nemusím ho menovať. Ale na rozdiel od jágerského hradu ho sami púšťame cez naše brány. Prečo? Pretože spieva ako vlk v známej rozprávke tenkým hlasom: Kozliatočká, otvárajte...! Na túto chvíľu nás naša Kráľovná a Vládkyňa, ale najmä naša milujúca Matka dlho pripravovala. Je tu aj teraz. Vytvorila a pozvala k spolupráci posádku, ktorá tu stojí, nenápadná, ale účinná. Nevadí, že to je „tristo“ ľudí. Ste to vy všetci, ktorí ste sa potichu, ale pevne rozhodli vydať cestou kríža, cestou obety, pretože ste pochopili, že „nie je učeník na svojho Majstra“.

Rozhodli ste sa sami. Prijali ste Máriinu školu. Naši kompetentní nás nechali v tom samých. Po namáhavej ceste na horu Premenenia stojíme na Kalvárii. Posledným „útokom na vrchol“ je výstup na kríž. Možno ho ani Ty ešte nevidíš, ale onedlho veľmi účinne pocítiš.

Panna Mária, ktorá nás neopustila, je stále tu, medzi nami. Úpenlivo nás varuje, napomína a túži viesť. Kto z nás ju ešte počúva? Kto z nás si berie k srdcu jej naliehavé volanie? Navštívila nás na viacerých miestach. Ale po dvetisíc rokoch nášho slávneho kresťanstva akoby dnes putovala na Kalváriu sama, s Ježišom, ktorého idú pribiť na kríž, pretože je nepohodlný, pretože jeho Srdcom nie je papier a zákon, ale milosrdenstvo a láska.

Milí priatelia, sledoval som roky, za komunizmu aj v tejto demokracii, ako prichádzate do Levoče, Marianky, Šaštína, na horu Zvir. Je načase, aby ste nastúpili. Zrátajte sa, povzbudte sa. Zídite sa a zmobilizujte. Každé spoločenstvo, každý pútnický autobus, každé jednotlivé srdce. Nevadí, že nás nebudú tisíce. Je možné, že onedlho si budeme posielat letáky alebo len listy.

Chcem na Vás apelovať: prosím všetky modlitbové skupiny, všetkých čitateľov, pútnikov, mariánskych čitateľov a všetkých ľudí dobrej vôle o modlitby na úmysel Panny Márie so Slovenskom. Modlite sa za Cirkev, za našich kňazov a biskupov, za rehole, za naše sestry baziliánky. Prosím Vás najmä o modlitby za tých, ktorých Boh oslovil, aby ich prostredníctvom sme poznali jeho vôľu, ktorú nám vo svojich posolstvách prináša Panna Mária.

Prosím Vás o modlitby za sestru Agátu, za jej predstavených. Za litmanovské vizionárky Ivetku Korčákovú a Katku Vislockú, i za ostatných, ktorí sa stali nástrojom Neba. Prosím Vás o intenzívne modlitby a obety za víťazstvo Panny Márie. Verte, že len toto sú naše účinné zbrane. Zanechajme všetko, naše predstavy, ciele a túžby. Položme to všetko na oltár obety. Pretože, ako povedala Panna Mária - obeta je láska a láska je obeta. To je všetko. Boh je silný. Sila protivníka bude len ako nafúknutá bublina, ak sa necháme viesť Pannou Máriou! Teraz je jej mesiac. Nevadí, že do našich „hradieb“ vchádza protivník s úsmevom pofidérneho víťaza. Vieru a odvahu, priatelia! **Ale pamätajte: Brána je otvorená. Kto chce, môže odísť. Radšej pár levov ako množstvo zajacov... Boh s vami!**

Anton SELECKÝ

Foto: (a)

Správy z hory Zvir

Ježiš, Mária a my

Spolu s tými, ktorí putovali do Krakova, tak ako nám to odkázala dnes už blahoslavená, sestra Faustína, všetci cítime, že potrebujeme vzdať nielen hold, ale vysloviť Bohu slávu a chválu, že je mocným Bohom, že my ho objavujeme vo svojom živote ako toho, ktorý v nás svojím milosrdenstvom znova vzbudzuje život a nádej – povedal vo svojej kázni na hore Zvir generálny vikár prešovskej eparchie Vladimír Skyba.

Prvá nedeľa na hore Zvir, preložená zo 4. apríla na Nedeľu Božieho milosrdenstva 18. apríla 2004, sa vyznačila návštevou niekoľko sto ľudí, ktorí tak ako vždy prišli najmä z východného Slovenska. Pekný čas a vzácny sviatok bol krásnou odmenou za putovanie týždeň po Veľkej noci.

A preto všetci cítime, že sme dnes na túto horu boli pozvaní, že Boh si nás pozval s Matkou Božou, Pannou Máriou - pripomenul generálny vikár. - Pretože sme presvedčení a cítime, že Mária je tu, lebo jej mocný príhovor môžeme na svojich životoch okusovať každý deň.

tak sme to mnohí videli vo filme Umučenie Krista, - Mária kráčala s Ježišom ako Tá, ktorá rozumela jeho krížu... Je aj vedľa svojho Syna tu, pri nás. Ukazuje nám cestu, aby sme my kresťania neboli nejakí ufňukaní nad každým problémom, pretože Kristus žije! Tak spolu s Máriou chceme kráčať za Kristom. A tak odchádzajme odtiaľto do svojich domovov s vedomím, že sila Kristovho vzkriesenia nám dáva odvahu žiť nový život...

Katka Češilková-Vislocká, ktorá sa pomodlila spolu s pútnikmi ruženec Božieho milosrdenstva, prečítala toto aktuálne poslanstvo Panny Márie:

Moje drahé deti! Znovu vás prosím! Zmeňte svoj život a úplne ho obetujte Bohu. Pretože len tak sa váš život stane večným. Ó, deti, naučte sa hovoriť toto: „Staň sa Tvoja svätá vôľa všade a vo všetkom, lebo v Tebe je ukrytý večný pokoj.“ Modlite sa to až dovedy, pokiaľ nepochopíte, že srdcom každej duše je pokoj.

Nepoškvrená Čistota na hore Zvir, 4. apríla 1993

Je zaujímavé, že práve tohto roku sa prvé nedele kryjú dátumovo s rokom 1993. V tom roku sa udiali viaceré zvláštne udalosti. V októbri sme založili náš mesačník.

Aj vtedy pripadla prvá nedeľa na 9. mája ako aj teraz. V tento deň Nepoškvrnená Čistota povedala:

Moje drahé deti! Som veľmi potešená, že ste sem prišli v takom počte. Prišla som vás poprosiť - ani len neviete, koľko tento svet potrebuje obety. Prosím, prinášajte obety za druhých z lásky. Úplne sa darujte Ježišovi...

* * * * *

Dňa 17. marca 2004 Pri brale v Sečovciach sme počuli tieto slová Panny Márie:

„Obeta je láska! Láska je obeta! Nezabúdajte, že skutočná láska prináša obeť! Obetujte sa jeden za druhého, lebo to vám dá radosť a spôsobuje potešenie môjmu Srdcu, našim Srdciam. Obeta, obeta, obeta, moji milovaní!“

Často rozmýšľam nad týmto slovom -obeta. Mám celkom dojem, že mu rozumiem. Keď sa pozriem na Krista na kríži, vždy mi pripadá akosi samozrejmé, že sa obetoval. Keď však pociťujem, že sa mám obetovať ja, je to už celkom „iné kafe“. Začínam sa vyhýbať tomuto termínu a celkom sa snažím uspokojiť sa s hlásaním obety.

Hlásanie obety spoza plného stola, na kolesách dobrého auta a z okna pekného bývania je príjemná vec. Napríklad. Ešte to človek znesie aj vtedy, keď má dať nejakú tú almužničku, ktorá mu vonkoncom neublíži. Ale keď mám siahnuť na niečo, čo mi je milé, čo mi bude chýbať a nebudaj mám trpieť, začnem sa búriť.

A vtedy zisťujem, že ten druhý mi za to vonkoncom nestojí. Zrazu vidím na iných tisíce chýb, prečo si to nezaslúžia. A tak sa zbadám, že myslím na svoju ujmu. Že tí druhí ma nezaujímajú. Že ich nemilujem...

Potrebujem im len zdôrazniť obeť. Ich obeť, predovšetkým... A tak ju hlásam. Spoza plného stola, z dobrého auta, z obloka pekného bývania. A zo srdca plného seba, zo srdca, v ktorom zostávam sám ako prst.

Mária, pri pohľade na obeť Tvojho Syna a Tvoju vlastnú, prosím Ťa o dar lásky, ktorá každú obeť robí potešením pre Ježišovo a Tvoje Srdce!

Anton SELECKÝ

Foto: (a)

Misia Kráľovnej pokoja

Radosť krstu

Drahé „deti Medžugoria“, chvála Ježišovi a Márii!

*** Mirjana Dragičevićová-Soldová dostala 18. marca svoje každoročné zjavenie, za prítomnosti veľkého davu pútnikov. Zjavenie trvalo 5 minút a Mirjana odovzdala nasledujúce poslanstvo:**

„Drahé deti! Aj dnes, hľadiac na vás srdcom plným lásky, chcem vám povedať, deti moje, že to, čo úporne hľadáte, po čom túžite, je tu pred vami. Stačí, aby ste v očistenom srdci dali môjho Syna na prvé miesto a otvorili sa vám oči. Poslúchnite ma a dovoľte mi, aby som vás k tomu matersky viedla.“

Gospa nám tu v Žalmoch a v celej Biblii pripomína výkrik človeka. „Ako jeleň dychtí za vodou z prameňa, tak moja duša, Bože, túži za tebou... Kedyže už prídem k nemu a uzriem Božiu tvár?“ (Ž 42, 2-3). „Bože, ty si môj Boh, už od úsvitu sa viniem k tebe. Za tebou prahne moja duša, za tebou túži moje telo; ako vyschnutá, pustá zem bez vody, tak ťa túžim uzrieť vo svätyni a vidieť tvoju moc a slávu“ (Ž 63, 1-3).

„Kto hľadá, nájde,“ hovorí Ježiš. Čím viac nachádzame, tým viac chceme nájsť. Prečo? Pretože naša duša chápe, kde je pravé šťastie. Potom sme pripravení opustiť všetky dobrá sveta, vrátane vlastného života, aby sme získali dobrá Kráľovstva. - Divili sa, že rabbi Aquiva pokračuje štúdiom Zákona (Tóra), aj keď rímska moc vyhlásila, že tento zločin má byť potrestaný smrťou. Rabbi odpovedal: „Žid je v Zákone ako ryba vo vode. Ako sa dá rybe povedať: Vystúp z vody, ak si chceš zachrániť život?“

*** Pre nás kresťanov narodeniny sú príležitosťou podakovať Bohu za vznešený dar života. Gospa nás o to žiada:** „Ďakujte Bohu, drahé deti, za krásu a veľkosť daru života.“ Ale dobré je tiež zistiť si dátum nášho krstu a ten deň sláviť v radosti a vďakovyzdaním. Ved' vtedy sme dostali božský život, ktorý smrť nezastaví, a stali sme sa Božími deťmi. Počas veľkonočnej noci si obnovíme krstné sľuby a znovu sa vyjadríme „za Boha a proti satanovi“.

Gospa prejavuje v Medžugorí veľkú radosť, keď je na zjavení prítomné nejaké novorodeniato. Ak bolo toto dieťaťo práve pokrstené, jej radosť je neopísateľne väčšia. Mária vidí v celej svojej nádhere známku Krista, svojho Syna v tom malom pokrstenom, ktorého jej predstavili... Aké je to znamenie pre nás a pre naše povolanie v Božom pláne!

Panna Mária zverila každému vizionárovi zvláštny „smer“ modlitby; vieme napr., že Mirjana sa modlí hlavne za neveriacich, Marija za kňazov a všetky Bohu zasvätené duše, Ivan za rodiny atď. V modlitbe a pokoji srdca každý dobre cíti, čo je jeho vlastná úloha, hoci až v nebi spoznáme celú šírku našej úlohy v Božom pláne pre svet.

Preto by som rada vyzvala každého z vás, aby vážne pripravil túto veľkonočnú noc v modlitbe tým, že vystaví Božiemu svetlu korene svojho života, aby videl, či je skutočne v stave milosti a či je v jeho srdci pokoj. Potom nech obnoví darovanie svojho života Bohu, podľa vlastného povolania. Život je krátky, veľkonočné sviatky sú vhodnou príležitosťou k opätovnému napojeniu sa na hlboký zmysel nášho života na zemi a k poopraveniu smeru!

Dva vhodné prostriedky (okrem iných), ako to možno dobre uskutočniť:

- Položiť si otázku: „Keby ma Pán vzal dnes večer, ktoré dnešné rozhodnutie by ma robilo šťastným?“
- Rozhodnúť sa pre to hneď, nečakať do zajtra!

* **Kňazi na púti v Medžugorí nám hovoria, že film „Umučenie Krista“** spôsobil v Amerike veľké zvýšenie počtu spovedí... Vďaka, Pane, a vďaka aj tým, ktorí povedali „Áno“ Duchu Svätému, ktorý ich inšpiroval vytvoriť toto dielo!

* **Na Veľký piatok, 9. apríla**, začne veľa ľudí novú k Božiemu milosrdenstvu, ktorú Ježiš zjavil sestře Faustíne. Začnime ju všetci, spoločne!

Čím ďalej tým viac Pán prebúdza „apoštolov milosrdenstva“, ktorí horia túžbou rozšíriť jeho nevyspytateľné milosrdenstvo.

Drahá Gospa, Matka Milosrdenstva, s Tvojím Srdcom chceme Ukrižovanému vyjadriť svoju lásku!

Sestra Emmanuela

Medžugorie 1. apríla 2004

Návrat domov

Drahé „deti Medžugoria“, chvála Ježišovi a Márii!

- **Medzi vynikajúcich členov našej „Rady“ v USA patrí Ralph Martin, veľký priateľ a horlivý apoštol Krista.** Jeho pôsobenie má dosah na všetky svetadiely. Nedávno som sa s ním rozprávala v jednej reštaurácii, keď zrazu začali zvoniť moje hodinky - **bolo 17.40 h, chvíľa zjavenia v Medžugorí.** Vyzvaný, aby sa sústredil a privítal Pannu Máriu v tomto privilegovanom okamihu jej návštevy, Ralph sa s ňou začal modliť celým srdcom a prosil ju, aby ju mohol lepšie spoznať a milovať. **Vtedy dostal jasnú inšpiráciu:** ponúkla sa mu, že ho povedie v jeho duchovnom živote. Od toho času sa jeho život modlitbami veľmi obohacuje, medzi Ralphom a jeho nebeskou Matkou sa vyvinula hlboká intimita.

Ako kazateľ, Ralph vždy hľadal vo vrúcnej modlitbe to, „čo Duch hovorí cirkvám“ dnes, aby poskytoval ľuďom pravé svetlo. **Chcela by som vám tu sprostredkovať časť jeho svedectva, ktoré ma ohromilo a ktoré nám veľmi pomôže:**

„Čítal som sv. Jána z Kríža, asi pred 10 rokmi, keď sa ‚rozsvietili všetky svetlá‘ nad všetkým, čo sa týkalo môjho života, Boha, prírody atď. Vtedy som zatúžil študovať jeho diela do hĺbky. Tie ma potom dovedli k sv. Terézii z Ávily, Terézii z Lisieux a Kataríne Sienskej. Cítil som, že ma Pán požiadal, aby som skutočne pochopil učenie týchto štyroch svätcov, kvôli ich rozpoznaníu vo veci modlitby. Taktiež už niekoľko rokov učím o týchto štyroch svätých. Je to zaujímavé, pretože Ján Pavol II. tesne po Jubilejnom roku 2000 uverejnil dokument Novo Millenio Ineunte (Na začiatku nového tisícročia). **Uvádza tam:** ‚Všetky farnosti majú byť miestom formácie k svätosti a školou modlitby.‘ A tiež: ‚Aby bol dnes človek kresťanom, je nevyhnutné obnoviť kontakt s mystickou tradíciou Cirkvi.‘ Potom Svätý Otec vymenúva tých štyroch svätcov, ktorých Pán stavia v súčasnej Cirkvi ako vodcov k svätosti a v modlitbe.“

„Tento objav,“ pokračuje Ralph, „ma úplne očaril. Aké potvrdenie! Duch ma viedol tým istým smerom! Duch nás skutočne uvádza do pohybu, aby sme dosiahli úroveň svätosti! Títo štyria svätí nás skutočne napájajú na niečo, v čom sa Duch dnes snaží komunikovať s Cirkvou. Duch nás tiež nabáda modliť sa. Duch nás nabáda prihovárať sa za tých, ktorí zabúdili. A títo štyria svätci nás vedú na túto cestu svätosti.“

Využime požehnanie pôstneho obdobia, aby sme aj my živili svoje srdcia a svojho ducha, ctíme si týchto štyroch veľkých svätcov. Oni zmenia, dokonca prevrátia naše obmedzené obzory; nepotrebujeme to? Oni nás posunú na cestu čistej lásky, jedným slovom - svätosti. Svätosť pre každého z nás, to je apel Gospy v Medžugorí a apel, ktorý nám adresuje Ján Pavol II.... Svätosť je tá jediná vec, ktorú skutočne potrebujeme!

- Počas mojej modlitby s Mirjanou za neveriacich, 2. marca, nás Gospa požehnala svojim materinským požehnaním. Vyzvala nás, aby sme toto požehnanie odovzdávali všetkým jej deťom, ktoré stretne, aby sme im ho prinášali s láskou. (Nezabúdajme, pokrstení v Kristu, že môžeme vykonať veľa dobra už tým, že sa na niekoho pozeráme a žehnáme ho celým srdcom.)

- V poslednom posolstve (2. 4.), Gospa kladie dôraz na tento „čas pokánia a obrátenia“. Ako Židovka, Mária neprikladá slovu „obrátenie“ žiadny vedľajší, nepríjemný význam, naopak! Skutočne, hebrejské slovo „teshouva“ vyjadruje upokojujúcu myšlienku návratu. **Ano, Mária ma pozýva, aby som sa „vrátil (a)“ v radosť! A vrátiť sa - kam? Vrátiť sa domov!**

Pozemská myšlienka návratu nás, samozrejme, vedie k myšlienke návratu k Bohu a k nášmu skutočnému domovu v ňom, našom Stvoriteľovi. Ako emigrant, ktorý sa vracia, vidíme s radosťou, ako sa približuje hodina nového stretnutia. Našími hriechmi a priestupkami sme spôsobili drsnú skúsenosť, že sme boli vzdialení od rodného domu a skúsenosť núdze, pili sme špinavú vodu... **V Biblii výrazom „teshouva“ sa spontánne vyjadrujú skutky „pokánia“**: roztrhať svoj odev, postiť sa a sadnúť si do popola. Bolo jasné, že obrátenie sa prejavuje konkrétnymi činmi: **zmeníme teda smer nášho života a vrátime sa na pôdu našich otcov. Vrátime sa k našim, tam, kde nás naša matka počala, kde sa dobre žije, kde sú všetky naše pramene.** Celým srdcom sa vraciame na naše „panstvo“ a budeme žiť v bezpečí svojho dedičstva: V Božom dome a v samotnom Bohu!

Iste, tento návrat vyžaduje úsilie a vytrvalosť, hlavne na začiatku, pretože až nezdravo sa pridriavame našich temnôt; a odlúčiť sa od hriechu je náročné. Ale tento návrat nám od samého začiatku umožňuje spoznať, akú lásku nám rezervuje Otcovo srdce a aké šťastie nachádzame, keď sa s ním spojíme.

Ako sa odpojiť od hriechu? Ako používať náš vnútorný kompas, aby sme svoje cesty znovu nasmerovali na Otcovo srdce? Tu je osem návrhov, ktoré môžu sprevádzať už uvedené čítanie myšlienok svätcov.

1. Priblížiť sa k tomu, kto ma najmenej priťahuje. Ďakovať Bohu, že ho stvoril a prijať ho pozitívne.
2. Odpustiť niekomu jeho dlh, ako Kristus odpustil moje dlhy.
3. Pozorne sa pripravovať na spovede, s Ježišovým krížom v ruke, prihliadať na jeho utrpenie. A pýtať sa ho, v čom som neodpovedal (a) na jeho lásku.
4. Keď mi ráno zazvoní budík, krátko sa pomodliť a potom hneď vstať.
5. Zistiť mechanizmy, ktoré ma držia v zajatí a oddávajú od Boha (napr. bezmyšlienkovite zapnúť TV), a jedného z nich sa úplne zrieknuť.
6. Zoči-voči protivenstvu nenariekať, ale ďakovať Bohu za jeho božský spôsob, akým tú nepríjemnú záležitosť obráti v dobro.
7. Každý deň zavolať nejakú osobu, ktorá trpí osamelosťou (nemusí to byť stále tá istá) a jednej z nich počas pôstu ponúknuť aspoň nejakú duchovnú potravu - knihu, video a pod.
8. Venovať jednu hodinu týždenne na vykonanie vrúcnej krížovej cesty či už vonku, alebo v kostole.

Vlani nám Vicka pripomínala zmysel pôstneho času: to nie je zriecť sa čokolády, aby sme sa nakoniec na Veľkú noc prejedli, to je skôr kráčať s Ježišom v jeho utrpení a spýtať sa ho z lásky: „Ježišu, čo pre Teba môžem urobiť?“

Drahá Gospa, Ty si vo všetkom nasledovala Ježiša, Ty poznáš jeho tajomstvá, uveď nás do jeho vykupiteľského Srdca a urob, aby sa naše srdce roztopilo od lásky!

Sr. Emmanuela

Medžugorie 15. marca 2004

Odpoveď na Máriinu výzvu

Drahé „deti Medžugoria“, chvála Ježišovi a Márii!

- **Máriine posolstvá v Medžugorí inšpirovali milióny „maličkých“, aby sa v tichosti modlili za príchod „nových časov“, ktoré Gospa v 90. rokoch ohlásila.** V tichosti? Áno, ale zdá sa, že Boh, ktorý vidí, čo je skryté, zhromaždil veľa modlitieb a „zobudil“ slávneho filmového umelca. Ten vytvoril majstrovské dielo „Umučenie Krista“, a hľa, už niekoľko týždňov všetky noviny hovoria o Ježišovom príbehu. Je očarujúce sledovať v takejto udalosti Božie pôsobenie!

Ako sa neradovať z početných obrátení, ktoré tento film vyvolal, hlavne medzi mladými, často veľmi vzdialenými od Cirkvi? Ako v tom netušiť prvé záblesky „nových Turíc lásky“?

Iná vec: Kvôli istým negatívnym kritikám Gibsonovho filmu Umučenie Krista bol prezieravo rozšírený v novinách jeden podstatný paragraf II. vatikánskeho koncilu o Židoch, ktorý stavia do svetla podstatnú pravdu. Tento úryvok vykoreňuje celý prvotný antisemitizmus. V podstate vyhlasuje, že je to každý človek, ktorý kvôli svojmu hriechu nesie zodpovednosť za Kristovu smrť. Kritiky tohto filmu spôsobili značné rozšírenie toho, čo zväzky II. vatikánskeho koncilu mohli iba ťažko dostať medzi ľudí za 40 rokov.

- **25. marca nás Gospa vyzvala, aby sme „Ukrižovanému prejavili našu lásku“.** Aké krásne posolstvo! Aký krásny program! Bratia, ktorí pripravujú obálky pre naše knihy a kazety, si všimli, že ak na

ne dajú kríž, tie knihy či kazety sa nepredávajú. Mnohí ľudia sa ešte boja kríža! Ale kto sa ho bojí najviac, je satan, ktorého kríž navždy premohol! Satan vie, že Ježiš nám z vrchola kríža ponúka tie najzidanejšie poklady, ale nechce, aby sme sa ich zmocnili, pretože tým by strácal svoj vplyv na nás... Gospa ho vidí konať: preto nás vyzýva, aby sme mu odporovali a s dôverou pili z Ježišovho prameňa. **Mladým z modlitbovej skupiny povedala, že strach pochádza od satana. Keď je strach, nie je láska. Satan šíri strach, Ježiš rozširuje lásku!**

Totalitné režimy násilím odstránili kríže zo škôl, nemocníc i domov. Ale aj tzv. slobodné krajiny ich odstraňujú, a niekedy tiež zakazujú. Pre aký pokrok? Ak odstránime Ukrižovaného, kto nás spasí?!

Mnohí ľudia už nenosia na krku svoj krstný krížik, ale skôr znamenia zverokruhu. To je strašné! Bez toho, aby to vedeli, podávajú ruku veštbe - a to im neprinesie požehnanie. **Gospa nám odporúča nosiť posvätený krížik alebo medailónik.** A ako Matka tiež vie, prečo je to dnes také dôležité. To isté platí aj o našich domoch: zavesme na stenu kríž! Je v kancelárii ťažké ovzdušie? Vezmime si so sebou malý krížik a požehnajme sa, keď tam vstupujeme. Je to účinné. Intronizovaný ako Kráľ, Kristus prinesie pokoj na miesta zmätkov, ktorý tam predtým panoval.

Ako odpovedať na Máriinu výzvu? **Je dobré zaobstarať si pekný kríž, s Ježišovým telom. Vezmem si kríž do ruky a volám Pannu Máriu. Odovzdám jej všetky svoje problémy a strach.** Potichu sa pozerám na Ježiša. Dívam sa na jeho telo, smrteľne zranené, pretože z lásky ku mne chcel vziať na seba moje hriechy. **Jedine láska je to, čo ho drží na kríži, nie klince. Pozvoľna mu jednoducho poviem - „ďakujem“.**

Ježišu, chcem zostať s Tebou, už nikdy od Teba neodídem, nechám si Ťa u seba. Ty mi budeš môcť aj naďalej dávať život, ktorý z Teba pramení a chráni ma od zla. Dám Ti najdôležitejšie miesto vo svojom srdci, vo svojom dome, v celom svojom živote.

Ježišu, tichý a pokorný srdcom, nech ma Tvoj pohľad pretvorí a urobí ma Tebe podobnou. Nech nesiem Tvoju lásku všetkým smädným, zlomeným, zúfalým... Ježišu, ukrižovaný z lásky, nedívaj sa na môj nedostatok lásky, ale dívaj sa na moju túžbu milovať Ťa. Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho Kráľovstva!

Drahá Gospa, aké je Tvoje tajomstvo, že nás tak veľmi miluješ? Príd' to povedať môjmu srdcu, veď vstupujem do Tvojej školy!

Sr. Emmanuela

Medžugorie 15. apríla 2004

Náš rozhovor

Rozhovor s matkou predstavenou komunity sestier baziliánok v Sečovciach
sestrou Eméliou Máriou Turčaníkovou, OSBM

Skúška i zodpovednosť

Milí priatelia, prinášame Vám náš rozhovor s matkou predstavenou kláštora sestier baziliánok v Sečovciach - sestrou Eméliou Máriou Turčaníkovou, OSBM (na snímke). Sestry baziliánky pôsobia na našom území niekoľko desiatok rokov. Venujú sa najmä mládeži. Sestra Emélie Mária Turčaníková nás oboznámila s viacerými informáciami, ktoré Vás určite zaujmú.

*** Vyrastali ste v rodine, na vidieku, v gréckokatolíckej obci, kde sa namiesto liturgie veriaci skôr schádzali na modlitby. Bolo samé prenasledovanie. Sama ste rehoľnou sestrou. Čo Vás k tomuto rozhodnutiu motivovalo?**

- Pochádzam z ôsmich detí. Do rehole som vstúpila v roku 1969. Cítila som silné Božie volanie. V Svitavách pod Českomoravskou vysočinou žilo 8 našich sestier. V r. 1968 vstúpilo do rehoľného spoločenstva 5 sestier a v r. 1969 4 kandidátky.

V Sečovciach začal náš rád pôsobiť v roku 1945. Túto misiu otvoril prešovský o. biskup Pavol Peter Gojdič, OSBM. Dňa 29. augusta v roku 1950 kláštor v nočných hodinách obsadila bezpečnosť. Sestry boli vyvezené do továrne v Českej Lípe, kde pracovali pri 40-stupňovej teplote. Tým ich chceli donútiť vyzliecť sa z rehoľného rúcha. Pracovali tam 3 roky. V roku 1953 boli premiestnené do Svitáv, do ústavu pre mentálne postihnuté ženy.

V roku 1969 všetky sestričky sa chceli vrátiť do Sečoviec. V našom kláštorčeku boli jasle a sú dodnes. Potom bývali v Kochanovciach. Situácia sa však znova vyvíjala nepriaznivo, preto sa vrátili späť do Svitáv, kde boli až do roku 1991.

*** Čo Vám osobne dali tieto roky v Čechách? Boli ste tam nedobrovoľne, robili ste ťažkú prácu, štát Vás vlastne strážil. Čo vám dalo toto obdobie?**

- Áno, boli sme strážené, naše predstavené boli pravidelne vypočúvané. Na Slovensku sa museli mladé sestry nastúpené po roku 1968 svojho rehoľného rúcha vzdať, kým my, vo Svitavách (i celkovo v Čechách) nie, a tak sme boli v rehoľnom rúchu.

*** Aký prístup ste pociťovali zo strany obyvateľov? Ako Vás tam vnímali?**

- Napriek tomu, že mnohí z nich boli neveriaci, mali sme s nimi veľmi dobrú skúsenosť. Správali sa k nám naozaj s veľkou úctou. Až na tých ľudí, ktorí nás strážili - avšak neublížovali nám. Práca bola, samozrejme, ťažká. Avšak slúžili sme v duchu lásky k blížnemu, chorým, takým spôsobom, aký bol možný. Mali sme tam aj apoštolát rodín, ktoré chodili k nám. Mladé rodinky a mladí ľudia, ktorí sa vzali, vytvorili pekné spoločenstvo rodín.

Ja som od novembra 1989 do júna 1991 učila v škole. Vtedy som mala na prvom svätom prijímaní 70 detí, ktoré sme spolu s pánom farárom pripravovali. Z nich 25 bolo zároveň pokrstených.

*** Ako ste pocítili zmenu v novembri, po páde komunizmu?**

- Práve sme boli v Ríme na svätorečení Anežky Českej. Dozvedeli sme sa to na našom generaláte. Nechceli sme tomu veriť. Prišli sme domov so strachom, niesli sme literatúru a očakávali sme veľkú prehliadku, ale všade už sme prešli pokojne, slobodne, neuveriteľne.

*** Za komunizmu bol v Česku v osemdesiatych rokoch pohyb politickej opozície a katolíckych aktivít. Vnímali ste to ako sestry?**

- Viem, boli podpisové akcie, v rokoch 1988 - 1989, do ktorých sme boli zapojené. My sme stále nechceli veriť, po tých rokoch, že sa niekedy vrátíme na Slovensko. Pracovali sme a boli sme rady, že vôbec žijeme v komunite svoj rehoľný život. Nemali sme však svoj kláštor a denne, 24 hodín, sme boli vlastne so svojimi pacientmi.

*** Je rok 2004, ste v Sečovciach, kde máte svoj kláštor, ste tu predstavenou. Ako tu žijete a pôsobíte?**

- Keď prišiel ten rok slobody, naša matka predstavená Pavlína veľmi sa chcela vrátiť domov. Museli sme si však obstaráť dom. Jasle v našom bývalom kláštore sme nechceli rušiť, a tak sme odkúpili tento domček aj so záhradou.

V roku 1991, 8. júna, sme boli všetky doma. A keďže sme už v roku 1945 vznikli ako čisto slovenská vetva sestier baziliánok, matka generálna záležitosť doriešila v roku 1994 - zriadila nás ako delegatúru sestier a od roku 2001 sme viceprovincia.

*** V čom vidíte problém dneška, najmä u mládeže? V poslanstve, ktoré tľmočila od Panny Márie sestra Agáta, je zdôraznené - záchráňte si duše. Možno to považovať za cieľ?**

- Vnímam a cítim, že je tá doba, ktorá berie človeku život viery. Prečo? Lebo chýba jej pravá hĺbka. Máme rodičov, ktorí síce boli na prvom svätom prijímaní, boli zosobášení v kostole, ale to je všetko. Je tu potrebný ucelený apoštolát rodín.

Čo tu chýba? Aby aj rodičia dostali to, čo za komunizmu nemali možnosť dostať, a prežiť. Tiež som nemohla chodiť na náboženstvo, iba mamka a ocko nás učili modlitbe a základným pravdám viery. Ešte chcem povedať, že výzva - Zachráňte si duše, je veľmi vážnou výzvou. Neuvedomujeme si ešte jej hĺbku.

*** Dnes je komunizmus preč, ale máme tu mnoho falošných duchovných prúdov, ktoré tiež pôsobia. Stačí dnes náboženstvo len vyučovať?**

- Nie, nestačí len učiť. Viera sa prehľbuje poznávaním, ale to nestačí. Musí tu byť rodinná výchova a mimoškolské aktivity. Treba učiť deti správne žiť, viesť ich k vedomiu, že Boh nás má rád. Dnes chýba láska, tolerancia, vzájomná pomoc. Svet dnes smeruje k egoizmu. Máme žiť spolu, učiť sa žiť jeden pre druhého, a to je to najdôležitejšie. Učiť deti životu, ktorý je postavený na skutočnej láske.

*** Máte už troch blahorečených vo východnom obrade. Ako to vnímate, keď to prenasledovanie prinieslo toľko obiet a svätosti - ako to vnímate v tejto dobe? Nezabúda sa na toto všetko akosi rýchle?**

- Blahorečenie otcov biskupov vnímam ako veľký Boží dar a prejav Božej lásky. Mám z toho veľkú duchovnú radosť. V odovzdanosti bola Božia sila a osviežujúci prameň. Duchovne bol človek obohacovaný, ale stresy, napätie, náročná práca sa odrazili i na trpiacich sestrách. Často však rýchlo zabúdame a nevieme dostatočne oceniť závažnosť skutočností a sme ako izraelský národ, ktorý plakal za egyptskou cibulou.

*** V týchto týždňoch sa hovorí aj píše o udalostiach v Sečovciach v súvislosti so zjaveniami Panny Márie a jej posolstvami, ktoré tlmočí sestra Agáta. Ako to všetko vidíte a čo môžete k tomu povedať? Ako ste to prijali?**

- Ani pre mňa to nie je jednoduché. Boh nás obdarúva svojimi milosťami. Ja by som nechcela byť tá, ktorá nie je voči Bohu otvorená. Chcela by som stále žiť s ním a splniť jeho vôľu. My nevieme - ako ľudia - hneď, čo Boh od nás chce. Musíme hľadať, skúmať jeho vôľu, modliť sa, vnímať, aby človek nebol v dôležitých záležitostiach nejakou prekážkou. Nie je to ľahké - ani čo sa týka sestry Agáty a jej zjavení, vyjadrovať sa hneď k tomu. Človek si dáva otázku - je to skutočne tak? Človek musí naozaj veľmi veľa okúsiť, prejsť skúškou, byť vnútorne pretvorený, aby pochopil vážnosť skutočnosti a prijal veľkú zodpovednosť s tým spojenú.

*** Životopisy mnohých svätých hovoria, že tí mali tiež veľké problémy.**

- Ja sa nad tým veľmi vážne zamýšľam, aj nad tým, čo včera povedal otec vladyka - spomínal zjavenia v Lurdoch či vo Fatime. Ani jedna takáto udalosť v minulosti aj dnes nie je bez problémov, čiže aj tu budú problémy. Boh aj tu má určitý úmysel. Poznať ho už teraz? Ak je to Božie dielo, to ovocie príde. Ja pevne verím, že sestrička si to nevymyslela. Čo bude ďalej, neviem. Je to ťažká skúška a veľká zodpovednosť.

Za rozhovor ďakuje: **Anton Selecký**

Foto: (a)

Rehoľa sv. Bazila Veľkého

Záslužná práca po 40-ročnom odlúčení

Apoštolát mládeže

Činnosť sestier Viceprovincie sv. Cyrila a Metoda na Slovensku

V júni 2004 si naša Viceprovincia pripomína 13. výročie od návratu na Slovensko po štyridsaťročnom nútenom pobyte v Českej republike. Počas obdobia 13 rokov činnosť našej Viceprovincie sa stala rozmanitá a možno ju rozdeliť do 4 bodov:

1. apoštolát detí a mládeže
2. starostlivosť o chrámy a chrámovú výzdobu
3. zhotovovanie liturgických rúch a iných potrieb na liturgické účely
4. apoštolát starých, chorých a chudobných ľudí

1. Apoštolát detí a mládeže

Po páde totalitného režimu bolo nutné sa ujať katechizácie gréckokatolíckych detí a mládeže. Hneď na začiatku sme túto činnosť rozvinuli na viacerých miestach gréckokatolíckych farností na Slovensku. Sú to: **Sečovce, Trebišov, Levoča, Spišská Nová Ves, Nižné Repáše** a neskôr **Bratislava** a **Vranov nad Topľou**.

V súčasnosti katechizuje **desať našich sestier na 15 základných školách s počtom detí 2076, na 4 stredných školách s počtom 150 študentov a na jednom cirkevnom gymnáziu s počtom 182 študentov**. Tento druh apoštolátu sa rozrástol do mnohých foriem.

Apoštolát u detí sa začína už od prvého ročníka a končí sa deviatym ročníkom na základnej škole. Sestry týždenne jednu hodinu v každej triede venujú vyučovaniu gréckokatolíckeho náboženstva priamo v škole. Pravidelne nacvičujú spevy s deťmi, ktoré spievajú počas svätých liturgií. Venujú sa vedeniu biblických krúžkov, pri ktorých motivujú deti poznávať Sväté písmo.

Apoštolát u mládeže pokračuje vo vyučovaní náboženstva na stredných školách, kam sestry prichádzajú týždenne, aby mladých oboznámili s novými aktuálnymi témami. Vedú s nimi modlitbové stretnutia spojené s čítaním Svätého písma a aplikáciou na život.

Apoštolát mládeže na Cirkevnom gymnáziu v Trebišove má svoje špecifiká. Sestry vyučujú gréckokatolícke náboženstvo vo všetkých ročníkoch po dve hodiny týždenne. **Sestry pripravujú študentov na maturitné skúšky z náboženstva a tiež na štúdium na teologických fakultách i katolíckych univerzitách**. Zabezpečujú týždenné sv. liturgie pre študentov a ich profesorov v areáli školy alebo v kláštore otcov baziliánov.

Organizujú mesačné duchovné obnovy pre profesorský zbor. Študentom v škole mesačne pomáhajú pristupovať k sviatosti zmierenia a Eucharistie. **Mnohí študenti pochádzajú z neveriacich rodín. Tým sestry zvlášť pomáhajú a pripravujú ich na prijatie sviatostí**. Každoročne obstarávajú duchovné cvičenia pre všetkých študentov školy. Pod vedením sestier mládež nacvičuje sviatočné akademie, s ktorými vystupuje v škole i mimo školy.

Doposiaľ z tohto gymnázia vzišlo mnoho kňazských a rehoľných povolání, kde sestry špeciálne podporujú a motivujú mládež k tomuto rozhodnutiu. Okrem študentov sestry dostávajú čas venujú aj profesorskému zboru a iným zamestnancom školy.

2. Starostlivosť o chrámy a chrámovú výzdobu

Sestry s obetavou láskou vykonávajú službu v gréckokatolíckych chrámoch. **Starajú sa a udržujú čistotu oltára, liturgických nádob, rúch a kvetinovú výzdobu.** Zhotovujú aktuálne vývesky k príležitostným sviatkom, z ktorých veriaci vo farnosti čerpajú poučenie pre život. **Pripravujú k sv. liturgii, pečú prosforu** (pozn. red.: kvasený - obetný chlieb), **perú chrámovú bielizeň a dozerajú na čas zvonenia.** V niektorých farnostiach je im zverená služba kantora. Tento druh práce je tiež úzko spätý s apoštolátom vo farnosti a má svoj duchovný charakter.

3. Zhotovovanie liturgických rúch a iných potrieb na liturgické účely

Veriaci i samotní kňazi, východného i západného obradu, zblízka i z ďalekých farností, prichádzajú s prosbou o ušitie nových liturgických rúch, o opravu starších, o zhotovenie zástav, vyšitie oltárnych prikrývok a pod. Sestry s veľkou láskou prijímajú zákazníkov a podľa možnosti im čím skôr vyhovejú. Táto práca obsahuje v sebe veľa možností na apoštolát.

4. Apoštolát starých, chorých a chudobných ľudí

Vo farnostiach, kde pôsobia naše sestry, sa rýchlo rozšíril apoštolát starých a chorých ľudí. **Po príchode do jednotlivých farností sestry začali vyvíjať apoštolát modlitby sv. ruženca.** Túto modlitbu sa spolu s veriacimi každodenne pred sv. liturgiou modlia za rozličné potreby farnosti, svätej Cirkvi, štátu a celého sveta. **Sestry tiež vykonávajú návštevy u chorých ľudí doma alebo v nemocniciach, kam prinášajú slová povzbudenia a útechy.** Túto skupinu ľudí si zvlášť všímajú cez vianočné a veľkonočné sviatky. V tom čase viac sestier prichádza k nim domov a potešia ich spevom i malým darčekom.

Apoštolát chudobných rodín je u nás aktuálny. Vďaka nadácii z Holandska, môžu sestry pomáhať týmto rodinám pridelovaním potrebného šatstva. **Chudobným deťom pomáhajú so zabezpečením katechetických pomôcok a talentované deti vyučujú hudobnú výchovu.** V mnohých prípadoch aj **rómske rodiny nachádzajú u nás útočisko.** Sestry im pridelujú potraviny a šatstvo.

V súčasnosti sa nám javí nové pole apoštolátu. **Deti a mládež prichádzajú k nám vo voľných chvíľach.** Túžia, aby sme im venovali čas, chcú vidieť náš spôsob života, žiadajú nás o duchovné obnovy a exercície. **Pretože aj v našich mestách sa začínajú rozširovať drogy, máme vážny záujem u detí a mládeže odvrátiť ich pozornosť od drogovej závislosti.** Vidíme potrebu pracovať aj v tejto oblasti. Pre stiesnené priestory v našom kláštore sme sa však doposiaľ nemohli podujáť na tieto činnosti.

Chceli by sme tiež zriadiť Centrum voľného času pre deti a mládež na báze sociálnej pomoci. Pevne veríme, že v budúcnosti s Božou pomocou budeme môcť vykonávať tento druh vzácneho a účinného apoštolátu.

Sr. Emélia Turčaníková, OSBM,

predstavená Viceprovincie

Viceprovincia svätých Cyrila a Metoda sestier Rádu svätého Bazila Veľkého na Slovensku, Albinovská 1010,
078 01 Sečovce, tel.: 056 678 27 48

Z našej cesty do Izraela

Jeruzalem - rozbuška Apokalypsy?

Z našej cesty do Izraela

„Tu vpravo môžete vidieť krásny americký tank, namierený na Betlehem, možno práve na hotel u sv. Jozefa, kde sme ubytovaní.“

Takto lakonicky komentuje situáciu náš sprievodca, františkánsky kňaz Peter Záh, ktorý nás sprevádza po Svätej zemi. Našich 70 pútnikov čaká s napätím. Sme na check-pointe - kontrolnom stanovišti. Budú nás kontrolovať alebo nie? Pustia nás? Začína sa Veľkonočný týždeň 2004, kedy nastanú nezvyklé opatrenia. Lovíme pripravené pasy. Pri neďalekom múriku stoja Palestínčania s rukami za hlavou. Mladý samopalník s americkou M-16 hrozivo gúľa očami. O chvíľu sa autobus pohne. Všetci si vydýchnu. Program môže pokračovať. Sme v Izraeli....

Palmový sprievod pokoja na kvetnú nedeľu v uliciach Jeruzalema

Keď sme spolu s bratom Pietrom nasadali na bratislavskom letisku dňa v noci dňa 28. marca 2004 do lietadla, práve oslavoval narodeniny. Boli dve hodiny v noci, keď sa sa odlepili od štartovacej dráhy a vzlietli do tmy. Cieľ - Svätá zem. Pred očami sa mi ešte premietali scény z Gibsonovho Umučenia, ktorý som predtým videl. Dolu, pri pohľade z 10-tisíc metrovej výšky svietili svetlá miest a mestečiek kresťanskej Európy.

* * * * *

Svätá zem je pred nami. pripravený autobus izraelskej turistickej spoločnosti nás vozí po známych miestach. Rímske mestečko Akko, Kána Galilejská, Nazaret. Miesta, kde sa zeme dotýkali nohy Márie a Ježiša, dýchajú ticíročiami. **Svoj pokoj Vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam...** Izrael pripomína sud pušného prachu. To, čo tu dominuje, sú extrémny. Od tých prírodných cez náboženské, sociálne a

etnické až po politické. Strelbu však, tak ako to vídavame denne na obrazovkách, nepočuť. Zrejme máme šťastie. Len neodbytní Palestínčania strieľajú po nás neustále ponuky svojho tovaru, za všeobecnú cenu jedného dolára. Stoja pre hotelom, dobývajú sa do autobusu.

Izraelské dievčatá majú taktiež vojenskú povinnosť, tak ako chlapci

Betlehem, Bazilika Narodenia Pána, Jaskyňa mlieka, Kafarnaum, hora Tábor. Genezaretské jazero je nezvykle plné vody. Je po období dažďov a slnko sa ešte nestihlo celou vervou zahryznúť do jeho hladiny. Dávame si tu špecialitu „Petrovu rybu“. Čašníci hádžu nezjedené chleby rovno do jazera. Takmer okamžite zmiznú v hladných rybích tlamách.

* * * * *

Check-pointy sa striedajú zo bazármi. Skoro každé mesto je v inej zóne. Niektoré pripomínajú veľké väzenie, alebo stav obliehania. Prechádzame okolo väzenského tábora. Bitie a donucovacie prostriedky sú v Izraeli dovolené. Dokonca mnohí sa vracajú z väzenia psychicky vyšunutí z mučenia. Väznia tu väčšinou podozrivých z terorizmu, ale aj chlapcov, ktorí tu načierno pracujú. To, čo o tom títo hovoria, pripomína stredovek.

Židovské osady, ktoré ostro kontrastujú s biednymi berberskými tábormi, svietia bohatstvom. Z USA sem neustále prúdia dolárove injekcie. Izraelské mestá zatláčajú chudobných Palestínčanov do zúfalej situácie. Izraelci dávajú patrične najavo svoju prevahu. A americké tanky a rakety ich už natoľko urobili sebavedomými, že často odporujú aj „strýčkovi Samovi“.

Múr nárekov v Jeruzaleme, kde židia rituálne oplakávajú svoju dávnu slávu

Neustále nároky Židov na ich krajinu nemajú opodstatnenie. Pretože v celej svojej histórii obývali krajinu úplne iba v priebehu niekoľkých storočí, a to za kráľa Dávida a Šalamúna, a potom za Herodesa. Ich vlasť je len fikciou. Pravdaže, Boh im slúbil túto zem, ale Božie prisľúbenie sa viazalo na zmluvu, na vernosť Božím prikázaniam. Židia však majú problémy so zlatým teľaťom - až po dnešné dni. Božie požehnanie ich preto obchádzalo. Dnes je umelo vytvorený štát rozparcelovaný medzi Izraelcov a Palestínčanov. Na krajinu majú nárok všetci, ktorí tu žijú. Niektorí však akoby neustále živil a zároveň tlmil napätie, prichystané na deň, hodinu, ktorá bude rozhodujúca.

* * * * *

Po namáhavej ceste do Egypta na horu Sinai, kde absolvujeme nočný výstup, prichádza Kvetná nedeľa. Jeruzalem, v preklade mesto pokoja, je plné ozbrojencov. Na návrší nad neuralgickým bodom celého mesta - chrámovou horou, sa formuje nezvyklý dav. Prechádzajú sa tu všetky možné rehoľné habity, počť jazyky zo všetkých kútov sveta, vidno rôzne farby pleti. Sprievod pokoja sa vydáva na pochod. Namierené samopaly kontrolujú ruky, mávajúce palmovými ratoľstami. Palestínske mládežnícke úderky skandujú svoje heslá. Je to zrejme jediná príležitosť v roku, kedy si to môžu dovoliť. Sprievod sa šinie uličkami. Dominujú tu Poliáci. Nesú sochu Panny Márie a obraz Božieho milosrdenstva. Palmový sprievod, azda jediný prejav mieru a pokoja v týchto uliciach pôsobí exoticky. Takmer ako demonštrácia, márne vzdorujúca americkej výzbroji a palestínskym živým bombám. Nemôžu ju však zakázať, a kým zaznie „ukrižuj ho“, znie Aleluja, ktoré je tu skôr bojovým pokrikom.

Jeruzalem, Via Dolorosa, Kalvária. V Božom hrobe sme s Pietrom presne o tretej popoludní. Keď sa dotýkam miesta, kde stál Ježišov Kríž, akoby sa za tých dvetisíc rokov nič nezmenilo. Akoby tam stále bol, s pribitým Božím Synom, ktorý neustále trpí nad týmto svetom, medzi Nebom a zemou. **Jeho krv na nás a na naše deti...** Prichádza mi na um táto veta, ktorá v Gibsonovom Umučení Krista nesmela byť vyslovená. Židia Ježiša ukrižovali nie preto, že chceli jeho smrť. Na to mali aj „obyčajné“ ukameňovanie niekde za mestom, ktoré im Rimania tolerovali. Ale v

Deuteronomiu môžeme čítať text, že človek, ktorý zomiera zavesený na dreve, je Bohom prekliaty. Keďže Ježiš mal už za svojho života množstvo nasledovníkov, chceli Židia z neho urobiť falošného proroka a vymazať aj spomienku na Neho. On zomrel ale preto, aby nás vykúpil, a ukrižovali sme Ho všetci. Jeho vlastný národ Ho však dodnes neprijal.

Koncom prvého storočia v Jamnii sa ortodoxní Židia rozhodli, že definitívne skončia polemiky s kresťanmi a nazvali ich „odpadlíkmi“ alebo „nazarénmi“. Zakázali im vstup do synagóg a vyslovili nad nimi kliatbu.

Kresťanské chrámy a kostolíky v Izraeli striedajú synagógy a mešity, z ktorých každé ráno ťahavým hlasom vyspevujú muezíni. Tlak moslimov na kresťanov tu je tiež veľký. A tak kresťania utekajú poväčšine do zahraničia. Tí zahraniční kresťania sa sem chodia pozeráť, a navštíviť svätá miesta ako skôr múzeum svojej viery. Ešte že nasvätejšie miesta kresťanov sú tu v rukách františkánov. Nad Jeruzalemom je už jasná nočná obloha. A akoby sa nad mestom pokoja stále týčil kríž Ježiša, Kráľa pokoja, ktorý nad ním zaplakal, nad mestom, ktoré tlie ako rozbuška Apokalypsy.

Bratia františkáni, stároční kustosí svätej zeme sa tu vôbec nenudia

Keď prechádzame opäť cez „check-point“, musíme opustiť autobus, ktorý do Betlehema nemôže. Začína sa Veľká Noc v Izraeli. Večer sa ideme s Pietrom ešte naposledy prejsť do Baziliky Narodenia Pána. Je v nej ticho a tma. V náprotivnej mešite je rušno. A opäť sa mi premietne záver Gibsonovho filmu, kedy si v záverečnej zatmievačke myslíte, že všetko skončilo. Avšak vzápätí z tmy hrobu vychádza víťazný Kristus. Tu, v Izraeli, však stále očakávajú svojho „mesiáša“ aby sa opäť raz kruto pomýlili. V múre chrámových hradieb je totiž zamurovaná brána, ktorou raz „mesiáš“ vkročí na nádvorie novovybudovanej židovskej svätyne, aby sa ujal svojej misie. Prípravy na ňu sú už tu...

Anton Selecký

Foto: (a)

Zo života svätých

Svätá Terézia z Ávily - II. časť

Šíp ohnivej lásky

(Ávilská alebo Veľká), rehoľným menom: Terézia od Ježiša – Teresa de Jesús. Učiteľka modlitby, Španielska mystička, Serafínska matka, zakladateľka reformovaných (bosých) karmelitánok, stigmatizovaná, svätá, cirkevná učiteľka, učiteľka mystiky, spolupatrónka Európy, patrónka Španielska, Mexického arcibiskupstva, Ávily a Neapola, všetkých karmelitánskych spoločností, patrónka v duchovnej núdzi, za milosť môcť sa modliť, proti chorobám srdca a hlavy.

Boh hovorí

Raz, počas spoločnej modlitby hodiniek, počula prvýkrát v živote hlas Božského Spasiteľa, ktorý jej povedal: „Slúž mi, a nestaraj sa o to všetko.“

„Už som sa zmienila o tom, že Pán ku mne hovoril veľmi často. Jeho slová sú náramne zreteľné: človek ich počuje telesnými ušami, ale vníma ich omnoho jasnejšie, ako keby ich nimi počul,

takže naše úsilie nevnímať ich by nič nepomohlo. Je nutné počúvať, aj keď sa nechce: rozum je ako prinútený dávať pozor na to, čo mu Pán chce dať pochopiť. Nerozhoduje, či chce alebo nechce: Ten, ktorý môže všetko, koná ako Pán, presvedčí nás, že nemožno urobiť nič iného, ako to, čo chce On. A ja to poznám zo skúsenosti.

Rada by som poukázala na klamy, do ktorých sa ľahko upadá. Iste je pravda, že do nich neupadne, kto má skúsenosť, alebo len zriedka, ale to vyžaduje veľkú skúsenosť.

Rada by som tiež ukázala rozdiel, aký je medzi slovami, ktoré pochádzajú od dobrého ducha či od zlého, a zmeniť sa pritom, že niekedy to môže byť nepokoj v rozume alebo slová, ktoré hovorí náš duch sám k sebe.

Keď hovorí Boh, duša je hneď poučená a chápe veci, ktorých osvojenie by trvalo aspoň mesiac; a potom niektorá vec je taká vznešená, že uvádza v údiv aj samotnú dušu a rozum.

Ak sú tie slová z nášho rozumu, potom ich môžeme počuť, kedy chceme, tým, že si ich predstavíme, že ich počujeme, napríklad zakaždým, keď sa začneme modliť, zatiaľ čo to tak nie je, ak sú od Boha. Naopak, u týchto môžem mať aj mnoho dní vrúcne pranie počuť ich, bez toho, aby som to dosiahla, zatiaľ čo inokedy som nútená ich počúvať, aj keď nechcem.

Ak sú od zlého ducha, nielen že nezanechávajú dobré účinky, ale naopak vytvárajú zlé. Ja som ich počula nie viac ako dvakrát alebo trikrát, ale Pán mi vždy dal, aby som poznala, od koho boli.”

Spisovateľka

Terézia sa stala jednou z najväčších duchovných spisovateľiek kresťanstva.

Vieme, že nedostala k tomu primerané vzdelanie. Nikdy nemyslela na spisovateľskú činnosť. Bola k tomu priam donútená vonkajšími okolnosťami, a to vo veku skoro päťdesiat rokov. Keďže zakusovala mystické

milosti, musela sa s nimi zdôveriť duchovným vodcom. Títo jednoduchí kňazi jej však nevedeli poradiť, lebo sami nežili hlbokým duchovným životom modlitby. Mysleli si, že Terézia je pod vplyvom zlého ducha. Odporúčali jej skúsenejších duchovných vodcov. Noví duchovní vodcovia ju žiadali, aby napísala niečo o svojich duchovných zážitkoch pri modlitbe, aby si to mohli pokojnejšie a hlbšie preštudovať.

Terézia dostala od Boha zvláštnu milosť vyjadrovať sa o duchovných veciach. „Boh mi dal v jednej chvíli pochopiť všetky veci, takže som sa potom dokázala vyjadrovať tak dobre, že moji spovedníci zostali udivení... Mnoho z toho, čo píšem, nie je z mojej hlavy, ale diktoval mi to Božský majster.“ Pri rozjímavovej modlitbe zakúšala čoraz častejšie stavy nadprirodzeného pokoja, mystické zjednotenia s Bohom spojené s extázami. Tieto jej zážitky a extázy boli, žiaľ, indiskrétno zverejnené, čo jej spôsobilo mnoho nedorozumení, výsmechu a dokonca aj perzekúciu.

Terézia napísala tieto diela: Život (svoj životopis) - Cesta k dokonalosti - Myšlienky o láske k Bohu - Kniha o zakladaní - Vnútorň hrad - Rozjímania o Veľpiesni - Výkriky duše k Bohu - vyše 30 básní - Stanovy bosých karmelitánok a viac príležitostných menších spisov. Okrem toho napísala vyše 15 tisíc listov, z ktorých sa zachovalo len 468.

„Pán vyžaduje, aby ho duša zakúsila len za vysokú cenu.“ **Terézii veľmi záležalo na tom, aby nič nepovedala alebo nenapísala, čo by mohlo škodiť druhým ľuďom. Preto chcela, aby jej rukopis „Života“ prezrel sv. Ján z Avily, ktorý sa v tom čase pokladal za najpovolanejšieho muža v Španielsku hovoriť o duchovných veciach. Jej rukopis dostal roku 1568. Prečítal si ho a potom jej ho odovzdal so sprievodným listom, v ktorom ho chváli a schvaľuje.**

Hrob sv. Terézie z Ávily

Inkvizícia

Rukopis sa dostal aj do rúk princeznej z Eboli, ktorá bola Teréziinou dobrodinkou. Tá po smrti svojho manžela vstúpila do kláštora, ale kontemplatívnym sestrám spôsobila veľa nepríjemností, preto ju museli prepustiť. Vypomstila sa na Terézii a udala ju inkvizícii, že napísala heretické dielo o víziách, zjaveniach a nebezpečných náukách. Avilský biskup Don Alvaro dostal od inkvizície poverenie, aby dal preskúmať Teréziin rukopis. Na šťastie sa dostal do dobrých rúk P. Baneza, jedného zo spovedníkov Terézie. Rukopis sa však Terézii nevrátil, ale držali ho v tajnom archíve až do jej smrti (r. 1588). Potom

sa rukopis dostal kráľovi Filipovi II., ktorý ho uložil v kráľovskej knižnici v Escoriali. Tam sa podnes uchováva vedľa diel dvoch najväčších cirkevných učiteľov, sv. Jána Zlatoústeho a sv. Augustína.

„Keď mi Pán dával v modlitbe nejaký príkaz a spovedník mi ukladal iný, Jeho Velebnosť mi potom vravela, aby som sa držala spovedníkovho slova. Potom zmenil jeho názor a priviedol ho k tomu, aby mi prikázal to isté čo On.“

„Založ kláštor!“

V tomto veľkom (140 mníchov) a veľmi voľne vedenom kláštore (časté návštevy pánov a dám z mesta v hovorni, porušovanie klauzúry a pod.), Terézia túžila po dokonalejšom živote a chcela priviesť k Ježišovi aj druhé duše, ktoré by boli celkom jeho.

„A hľa, jedného dňa po svätom prijímaní mi Pán rozhodne prikázal urobiť všetko, aby sa ten návrh uskutočnil. Uistil ma, že kláštor bude založený a že v ňom bude nachádzať zaľúbenie. Mala som ho zasvätiť svätému Jozefovi, ktorý bude strážiť jednu bránu, P. Mária druhú, zatiaľ čo On bude s nami: tak vraj bude kláštor žiariť ako hviezda iskrivého jasu. Rozkázal mi, aby som oznámila jeho príkazy svojmu spovedníkovi a aby som mu povedala, že ho prosí, aby sa nevzpieral a nekládol prekážky.“

Preto založila prvý kláštor a nazvala ho „malým kútikom neba“. Skupinka horlivých a obetavých duší vstúpila do tohto kláštora sv. Jozefa v Ávile. V septembri 1562 sa s niektorými sestrami dohodla, že spolu utvoria komunitu, v ktorej sa rehoľné pravidlá budú dodržiavať v pôvodnej prísnosti. Prísna chudoba a láska. Dostala na to podporu svojho spovedníka, niektorých teológov a sv. Petra Alkantarského. **Dňa 24. augusta 1562 Terézia mohla otvoriť v Ávile prvý reformovaný kláštor, zasvätený sv. Jozefovi. Tu darovala štyrom chudobným pannám rehoľné rúcha. Z Ríma bol kláštor schválený a Terézia sa stala predstavenou novej komunity.**

Už predtým z podnetu jej duchovných otcov začala písať svoj životopis. Generálny predstavený karmelitánov, Rossi, chválil Teréziino dielo a dovolil jej zakladať ďalšie reformné kláštory, ženské i mužské. Tak vznikol kláštor v Medine del Campo, kde stretla horlivého novokňaza Jána od sv. Mateja, jej neskoršieho spolupracovníka a duchovného spolupútnika, sv. Jána od Kríža.

Terézia túžila rozšíriť reformu aj na mužskú vetvu karmelského rádu. Získala pre ňu sv. Jána z Kríža, ktorý s jej materinským požehnaním odchádza v roku 1568 do Durvela, aby tam položil základy rehole Bosých karmelitánov.

Počas nasledujúcich štyroch rokov založila Terézia v strednom Španielsku sedem ženských a dva mužské reformované kláštory. Roku 1577 jej však generálna kapitula rehole zakázala vykonávať ďalšiu činnosť a nariadila jej, aby ostala v internácii v kláštore. V toledskom kláštore napísala svoje vrcholné dielo o vnútornej modlitbe. V júni 1580 Gregor XIII. schválil ustanovenie oddelenej provincie bosých karmelitánov.

Znovu začala zakladať nové domy, takže ich na konci svojho života mohla vidieť tridsaťdva: 14 pre karmelitánov a 18 pre karmelitánky. **Vzbudzuje to údiv, že jediná žena mohla toľko vykonať, a to bez jediného haliera,** zo všetkých strán napádaná a znevažovaná a stále chorľavá.

[\(Pokračovanie v budúcom čísle\)](#)

Veľká noc 2.

Zmŕtvychvstanie nášho Pána Ježiša Krista

Ako sme už spomenuli, Mel Gibson sa pri tvorbe scenára filmu Umučenie Ježiša Krista pridŕžal aj videní mystičky Kataríny Emmerichovej. V minulom čísle M ROSY sme priniesli videnie krížovej cesty Pána Ježiša. Katarína Emmerichová (na snímke) opisuje aj ďalšie udalosti Veľkého piatku ako aj Bielej soboty. Veríme, že po zhladnutí účinného filmu Mela Gibsona Vám tieto informácie pomôžu dokresliť najväčšiu udalosť dejín spásy.

Ešte keď Ježiš niesol kríž,

z pekného domu vyšla vysoká, vznešená pani s dievčatkom, ktoré držala za ruku a kráčala im v ústrety. Bola to Serafia, žena Sirochova, ktorý bol členom veľrady chrámovej. Pani sa tiež nazývala Veronika. Pripravila doma vzácne korenené víno, ktorým chcela Pána občerstviť. Bola zavinutá závojom. Dievčatko, ktoré malo asi deväť rokov, stálo vedľa nej a držalo v rukách prikrytú kanvu s vínom. Pretlačili sa cez ľud, vojakov a katov až k Ježišovi. Veronika padla na kolená a **podávala mu ručník: „Ráč dovoliť, aby som osušila tvár svojho Pána.“ Ježiš si ľavou rukou pritisol ručník na tvár a potom ho s vdakou podal naspäť.** Tu dievčatko placho pozdvihlo nádobu s vínom. Ale kati nedovolili, aby sa občerstvil. Na rúčníku bolo vidieť odtlačok Kristovej tváre. Veronika bola príbuznou Jána Krstiteľa.

Keď prišiel Kristus do Jeruzalema na Kvetnú nedeľu, Veronika mu tento ručník rozprestrela na cestu. Manžel Veronike najprv bránil náklonnosť ku Kristovi. Aj ju týral a zatvoril do pivnice. Ale Jozef z Arimatie a Nikodém ho obrátili. Na súde u Kajfáša sa prihovoril za Krista, za čo bol aj vylúčený. Po smrti Veroniky ručník dostala Panna Mária.

Judáš behal,

ako šialený za mestom. Tridsať strieborných mal zavesených na opasku. Povypytoval sa na Krista a zistil, že má byť odsúdený na smrť. Nastal v ňom krutý boj, zmocnila sa ho neskrotná ľútosť, veľká úzkosť a zúfalstvo. Utekal do chrámu a dával kňazom strieborniaky: **„Vezmite si späť svoje peniaze, ktorými ste ma zvedli ku zrade Spravodlivého, aby som vám ho vydal! Prepustite ho!“** Obidvomi rukami rozhodil strieborniaky po chrámovej zemi a utiekol von z mesta. **Diabol mu šeptal do ucha: „Kto z tvojich bratov, z dietok Izraela predá jedinú dušu a zoberie za to mzdu, nech umrie smrťou. Urob tomu koniec, bedár, urob tomu koniec!“ Tu vzal Judáš svoj opasok a obesil sa na strome.**

Keď bičovaný Ježiš klesol pri stĺpe na zem, Klaudia Prokula poslala Panne Márii balík plachiet. Keď sa ľud presunul na iné miesto, videla som najsvätejšiu Pannu Máriu a Magdalénu blížiti sa k stĺpu. Zatižené ostatnými zbožnými ženami a niekoľkými dobrými ľuďmi padli na zem a vysušili svätú krv Kristovu týmito plátnami. Svätých žien tam bolo asi dvadsať. Nedá sa ani opísať, aká jemná, prostá, priama a jednoduchá je postava Panny Márie. Jej pohľad je taký ušľachtilý a vznešený. Nepohybuje sa rýchlo. Všetka jej krása je zároveň nepoškrviteľnosťou a svätosťou.

O pol jednej nastalo podivuhodné zatmenie slnka. Videla som mesiac vychádzať nad Olivovou horou. Bol v splne a bledý. Slnko bolo zahalené hmlou a mesiac rýchlo ubiehal od východu pred slnkom. Nebo sa celkom zatmelo a hviezdy sa červeno trblietali. Dobytok bučal a utekal preč, vtáci hľadali skrýše a v celých krdľoch sa spúšťali na kopce okolo kalvárie. Dali by sa rukami chytať. Posmievači zamíkli, farizeji sa však snažili tento úkaz

vysvetľovať prirodzene, ale darilo sa im to veľmi zle a tiež sa ich zmocnila hrôza. Mnohí sa bili v prsia, zalamovali rukami a volali: „Krv jeho na jeho vrahov!“ Iní padali na kolena a prosili o odpustenie.

Videla som,

že v Jeruzaleme panovala všeobecná úzkosť a strach. Ľudia zmätene pobiehali, mnohí zaliezali do kútov a zahalili si hlavu. Iní stáli na strechách, pozerali k nebu a bedákali. Pilát si dal k sebe zavolať starších Židov a pýtal sa ich, čo súdia o tej tme. Povedal im, že je to výstražné znamenie, že Židovský Boh sa hnevá, lebo si násilne vyžiadali smrť Galilejského. Že to bol prorok a kráľ. Židia mu však vysvetľovali, že je to obyčajný prírodný jav a zostávali zaťatí. Ale tu a tam sa mnoho ľudí obrátilo, najmä vojaci. V chráme panovala úzkosť a strach najvyššieho stupňa Boli práve zamestnaní zabíjaním baránka, keď tu sa náhle privalila tma. Všetko upadlo do zmätku. Videla som, ako sa zmocnila Annáša veľká úzkosť, behal z kúta do kúta a hľadal, kde by sa schoval. Prístrešky a okná sa triasli, aj keď nebola žiadna búrka. Tma bola čím ďalej hustejšia.

Hneď po tretej hodine sa rozjasnilo. Mesiac sa začal od slnka vzdďalovať, slnko sa objavilo bez lúčov, zahmlené a červené. Mesiac klesol rýchlo, akoby padal. Náhle vyrážali zo slnka lúče, hviezdy mizli, ale predsa bolo ešte stále temno. **Keď Ježiš vypustil svoju dušu, videla som jeho dušu, ako svetlý tieň pri päte kríža zostupovať do zeme a ďalej do predpekla. Ján a sväté ženy padli k zemi na svoje tváre.**

Abenader sedel na svojom koni pri krížoch. Pozeral sa dlhým pohľadom hlboko do Kristovej tváre, trnám korunovanej. Jeho kôň zvesil hlavu. Pri smrti Ježišovej triasla sa zem a skala medzi krížom Ježišovým a lotrom po ľavici pukla širokou trhlinou. V tejto chvíli prišla milosť do srdca Abenaderovho. Odhodil od seba kópiju, bil sa tvrdou pästou do prs a hlasom nového človeka zvolal hlasito: „**Pochválený buď Boh všemohúci, Boh Abrahámov a Jakubov! Toto bol muž spravodlivý, pravdivý, je to Syn Boží!**“ A mnohí, otrásení stotníkovými slovami, robili podobne.

Dvaja vojaci,

ktorí predtým podali Ježišovi vody, boli omilostení vnútorným osvietením, obrátili sa ešte pred Kristovou smrťou a neskôr pristúpili k prvej kresťanskej obci. Vedela som tiež ich mená, ale som ich zabudla, lebo takých bolo mnoho. Tu sa roztrhla chrámová opona. Mnoho mŕtvych vstalo z hrobu. Steny chrámovej poklesli a na mnohých miestach vo svete sa zrútili hory a domy.

Keď Ježiš s hlasným výkrikom odovzdal svojho ducha do rúk nebeského Otca, videla som jeho dušu, ako žiarivú postavu zostupovať zemou pri kríži do predpekla. Spreádzal ju svetlý zástup anjelov. Bol medzi nimi tiež Gabriel. Videla som, ako anjeli zaháňajú do priepasti veľké množstvo duchov. Ježiš potom poslal mnohé duše z predpekla hore, aby sa spojili so svojimi telami a ukázali sa živým, aby zastrašili zaťatých a napomenuli ich a vydali o ňom svedectvo.

Len čo sa ľudia v Jeruzaleme po zatmení trochu utíšili, tu sa začala triasť zem a na mnohých miestach sa rúcali budovy. Ľudia v nesmiernom strachu vybiehali a s nárekom blúdili po uliciach. A tu k najväčšej svojej hrôze stretávali z hrobu vstalých umrlcov, ktorí prechádzali mestom a dutým hlasom napodobňovali živých.

Dva veľké stĺpy pri vchode do veľsvätyne sa hore rozostúpili a rímsa, ktorá na nich spočívala, spadla aj s oponou. Tu sa vo veľsvätyni objavil najvyšší kňaz Zachariáš, ktorý bol zavraždený medzi chrámom a oltárom. Hovoril hrozné slová. Na učiteľskom stolci bolo vidieť dvoch zomrelých synov zbožného veľkňaza Šimona Justa, ktorý držal na rukách Ježiška pri obetovaní. Zjavili sa všetci, ako duchovia veľkej postavy, a napomínali všetkých, aby sa obrátili k učeniu Ukrižovaného.

Pri oltári sa objavil Jeremiáš. Oznamoval, že obeť Starého zákona prestala a že sa začína nová obeť. Toto zjavenie a reči počuli len Kajfáš a kňazi. Nič z toho neprezradili.

Annáš sa schoval do najskrytejších miestností, kde sa v zúfalstve zvíjal v krčoch a reval. Kajfáša sa tiež zmocnila úzkosť, ale mal v sebe takého pyšného diabla, že svoju hrôzu nenechal na sebe znáť.

V súdnom dome

Kajfášovom sa zrútili schody, na ktorých bol Ježiš posmievaný. V Pilátovom paláci sa prepadlo miesto, z ktorého nespravodlivý sudca ukázal ľudu zbičovaného Ježiša. Pilát behal v strachu z miestnosti do miestnosti. Na nádvorí zazneli hlasy umrlcov, ktorí mu vyčítali nespravodlivý rozsudok. Pilát si myslel, že sú to bohovia proroka Ježiša a zamkol sa v komôrke, kde sa modlil k svojim modlám. Herodes dal zo strachu všetky dvere pozamykať.

Zemetrasenie a tmu som videla v Jeruzaleme, ale aj na iných miestach Svätej zeme, dokonca aj na veľmi vzdialených miestach.

Jozef Arimatejský s Nikodémom sa rozhodli, že pochovajú Pánovo telo v novom hrobe, vytesanom v skale v Jozefovej záhrade, ktorá ležala blízko kalvárskej hory. Jozef požiadal Piláta, aby mohol pochovať Krista. Pilát mu hneď vystavil povolenie.

Dvadsaťpäťročný Kasius škúľil očami. Prišiel na koni ku Kristovi a prerazil mu pravý bok, držiac kópiju oboma rukami. Potom zoskočil z koňa a padol na kolena. Ďakoval Bohu - jeho oči sa uzdravili. Mária, sväté ženy, Ján a Kasius vysušili

šatkami krv pod krížom. To sa stalo okolo štvrtej hodiny. Aj Kasiovi vojaci vyznávali vieru v Ježiša.

Nikodém, Jozef Arimatejský, Abenader a Kasius zobrali Kristovo telo do plátna, vyrazili klince a zložili ho opatrne do rúk Panny Márie, ktorá dolu natáhovala ruky k nemu. Svätá hlava jej Syna sa opierala o jej pravé pozdvižené koleno. Božkávala jeho krvavú tvár.

Muži zanesli telo dolu

z kopca a zavinuli do plátien. **Uvideli zázrak: postava Krista so všetkými ranami sa otláčila na vonkajšie plátno. S údivom rozvinuli plátna, ale na vnútorných nebolo ani stopy - boli biele. Toto plátno si kresťania neskôr uctievali.**

Potom niesli Krista na nosidlách až ku hrobu, asi sedem minút. Nikodém a Jozef ho niesli vpredu, Ján a Abenader vzadu. Jakub sa pozeral z kopca a potom to išiel zvestovať ostatným apoštolom. Hrob je v malej jaskyni, kde sa vojde pohodlne dvanásť ľudí aj s mŕtvym. Dvere sú kovové. Po pohrebe sa na ne priloží ťažký kameň.

Peter, Jakub starší a Jakub mladší stretli v meste Jozefa a Nikodéma. Všetci plakali. Peter ich objal a nariekal nad sebou, že nebol pri smrti Pána.

Do večeradla prišli apoštoli, učenici, Abenadar, sväté ženy s Máriou, Lazár, Marta a iní. Kajfáš nechal zatknúť Jozefa na ulici a zavrieť do mestskej hradby.

Kristovo telo bolo v hrobe obklopené žiarou. Dvaja klaňajúci sa anjeli boli pri ňom.

Videla som, ako vykúpené duše z predpekliha očistca sprevádzali dušu Kristovu na utešené miesto pod nebeský Jeruzalem. Videla som Krista Pána na veľmi rozličných miestach, ba i na mori. Všade pred ním zlí duchovia utekali a vrhali sa do priepasti. Videla som, ako každoročne v tento deň Ježiš pozrie do očistca prostredníctvom Cirkvi záchranným spôsobom, ako dnes, na Bielu sobotu vyslobodzuje z očistca jednotlivé duše. Musíme v Cirkvi spolupôsobiť, keď sa chceme stať spoluúčastníkmi. Beda však lenivým a neverným, keď sa ich vinou nejaká milosť stratí, ktorá by mohla uzdraviť chorého, posilniť slabého, nakrmiť lačného. Tí budú v deň súdny skladať účty nebeskému Hospodárovi aj z posledného stebľa!

Večer, na Bielu sobotu,

asi o deviatej hodine, povedal anjel Panne Márii, aby vyšla k Nikodémovej bráne, že sa blíži Pán. Pánova duša, žiariaca a bez rán prišla v sprievode svätcov Starého zákona. Pán povedal Márii: „Mária, Matka moja!“ Potom zmizol. Mária to ostatným nepovedala.

Jozef z Arimatie sa modlil. Bol vyslobodený prostredníctvom plátna. Utekol k svojim do večeradla.

Dvaja anjeli sa klaňali - jeden pri hlave, jeden pri nohách Ježišových v hrobe. Boli odetí ako kňazi. Krídla som im nevidela. Bola už noc. Asi traja strážcovia a Kasius boli pri hrobe. Keď sväté telo vystupovalo hore, skala sa triasla. Vojaci si mysleli, že je to zemetrasenie, len Kasius nie.

Duša Kristova sa zniesla na sväté telo cez skalu. Všetko bolo v jase svetla. Pán sa vznášal žiariaci a oslávený. Zem sa triasla. Jeden anjel, oblečený ako bojovník, bleskom z neba sa spustil ku hrobu, odvalil kameň na pravú stranu a posadil sa naň. Vojaci ostali ležať na zemi ako mŕtvi. Kasius videl anjela odvaliť kameň. Pozrel do hrobu a videl prázdne plátna. Toto všetko išiel hlásiť Pilátovi. Pilát sa pretvaroval v strachu. Farizeji chceli vojakov podplatiť, aby falošne vypovedali. Rozkázali v synagógach aj v cudzine učiť, že Krista ukradli z hrobu. Annáš bol posadnutý. Zavreli ho a už nikdy viac ho nikto nevidel. Pilát dal márne hľadať svoju ženu. Klaudia sa stala kresťankou, neskôr vyhľadala svätého Pavla.

Ježiš sa zjavil Matke. Bol vážny, krásny a žiariaci. Jeho modrobiely plášť vial. Jeho široké rany žiarili. Ukázal jej svoje rany. Ona padla na zem, chtiac bozkať jeho nohy. Ježiš ju vzal za ruku, pozdvihol a zmizol. Na východnej oblohe nad Jeruzalemom žiaril biely svetlý pruh...

Podľa Klementa Brentana spracoval: **Michal Hargaš**

Ohlasy / Charita / Svedectvo

Posolstvo Vykúpenia

Mons. Gerhard Ludwig Müller, regensburský diecézny biskup a člen Pápežskej komisie teológov, podľa vlastných slov považoval za potrebné film Mela Gibsona Umučenie Krista, o ktorom sa toľko diskutuje, vidieť vlastnými očami. Pred premietaním filmu biskup Müller v príhovore teologicky zaradil posledných 12 hodín Ježišovho života:

„Nám veriacim ide predovšetkým o obsah filmu. Nemôžeme ho považovať iba za ďalšiu inscenáciu Pašii. Drasticky sa nám predvádza pred očami, ako Syn človeka vzal na seba hriechy tohto sveta a ako nás svojím utrpením vykúpil.“

Z predstavenia odchádzal regensburský biskup viditeľne dojatý:

„Videl som tento film, ako mnohí z nás, po prvý raz. Je to hlboko dojímavý prínos k pochopeniu udalosti umučenia Ježiša. A úplne jasne sa nám predvádza pred očami, čo všetko musel Ježiš za nás ľudí a za naše hriechy vytrpieť. Nemožno hovoriť o tom, že násilie sa zobrazuje iba pre násilie. Filmu sa pritom darí dosiahnuť to, že sa dokážeme úplne identifikovať s postavou Ježiša. Človek je tohto príbehu utrpenia skutočne osobne vtiahnutý. Dôležitý bol pritom obraz vzkriesenia. Pretože Pán nie je ľuďom blízky iba v utrpení a v najťažších chvíľach života. Z celkového pohľadu je tento film umeleckým dielom, ktoré sa oplatí vidieť a ktoré dokáže prístup k Ježišovi duchovne prehĺbiť.“

Biskup Müller dostal po premietaní veľa ďakovných slov za možnosť pozrieť si tento film.

„Bol som hlboko pohnutý. Ešte nikdy som takto neprežil, čo znamená bičovanie. Pašiové hry sú predsa len iba hry. Tentoraz budem umučenie Krista hlásať a kázať o ňom z postoja inej skúsenosti,“ napísal biskupovi po zhladnutí filmu nemecký rehoľník.

Až 74 percent nemeckých divákov hodnotí film Umučenie Krista veľmi pozitívne.

(KATH-NET/-zg-TK KBS)

P. Jozo Zovko ovplyvnil režiséra Mela Gibsona

Caviezela chceli umlčať!

Predstavitel'ovi Ježiša vo filme Mela Gibsona Umučenie Krista boli ponúknuté 2 milióny dolárov, ak odmietne rolu Krista * Scéna Zmŕtvychvstania inšpirovaná P. Jozom Zovkom * Navštívi Mel Gibson onedlho Medžugorie?

Široki Brijeg: Mel Gibson by mohol onedlho navštíviť bosnianske mariánske pútnické miesto Medžugorje. Píšu o tom chorvátske noviny „Vecernji list“. Bosniansko-hercegovinská predpremiéra „The Passion of the Christ“ sa konala v Širokom Brijegu. Hlavný predstaviteľ Jim Caviezel sa tu stretol so známym františkánskym pátrom Jozom Zovkom.

P. Jozo Zovko, ocenil film, na ktorý mal aj on sám určitý vplyv, ako sa vyjadril pre „Vecernji list“. „Jim sem prišiel 5 krát a zbieral duchovnú silu pre svoju rolu“, hovorí P. Zovko: „Koncom minulého roka priniesol predbežnú verziu filmu. Ako sme si ju pozreli, prišli sme k záveru, že chýba scéna Ježišovho zmŕtvychvstania. Mel Gibson s tým súhlasil, nafilmoval scénu a vbudoval ju do záveru.“

Predstaviteľ Krista vo filme **Jim Caviezel** poprosil o. Zovka o radu, či má rolu Ježiša vziať alebo nie. Caviezel bol vystavený tlaku nehrať v Gibsonovom filme, vysvetľuje Zovko: „**Jeden slávny**

hollywoodsky režisér mu ponúkol 2 milióny dolárov, ak odmietne hrať rolu Ježiša. Rola bude znamenať koniec jeho kariéry, predpovedali mu niektorí. Dnes je však jasné, že to je práve jej začiatok...”, hovorí páter Jozo.

Podľa správy „Vecernji listu“ by mohol prísť Mel Gibson onedlho do Medžugorja na premiéru filmu. Gibson zdôraznil, že by rád pricestoval s Jimom Caviezelom do mariánskeho pútnického miesta. Caviezel bol v Medžugorí už niekoľko krát.

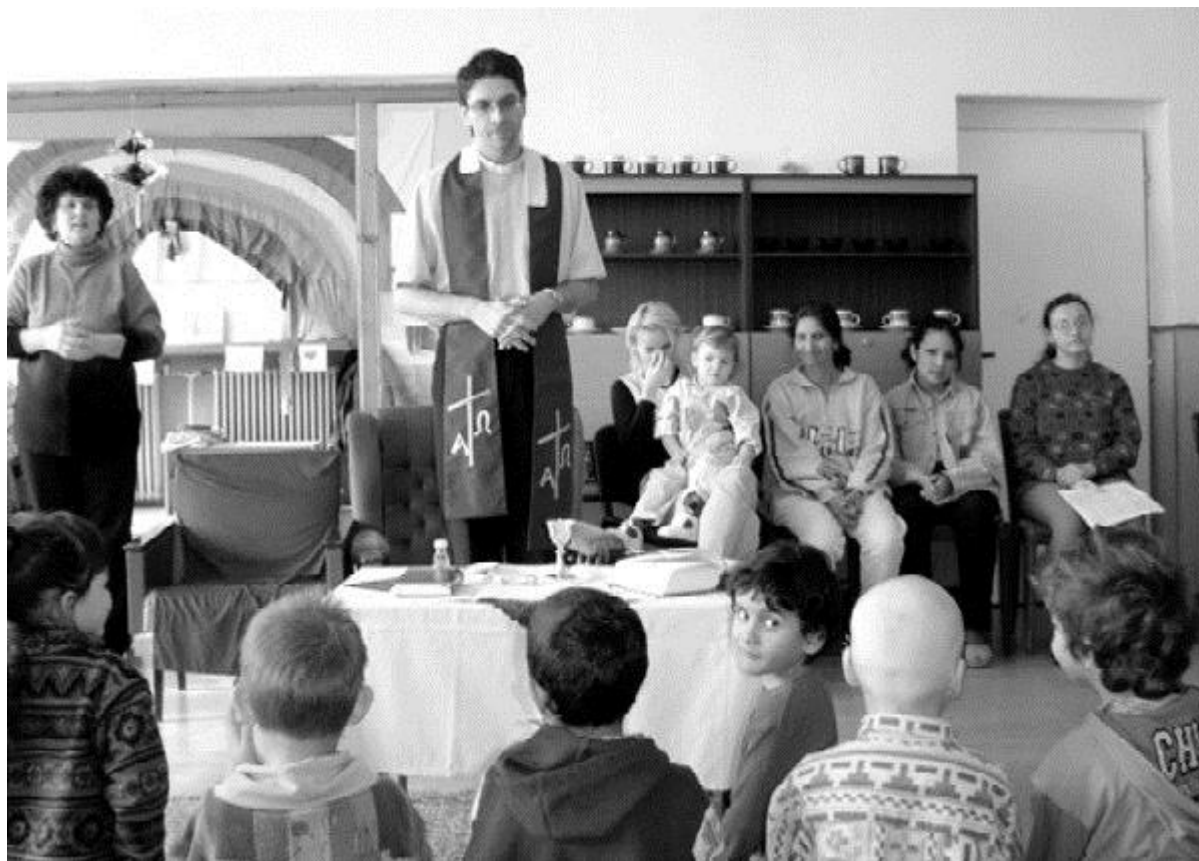
P. Jozo Zovko je františkán a požíva celosvetovú vysokú úctu medzi katolíkmí. V Rakúsku si ho okrem iných vážia aj viedenský **kardinál Christoph Schönborn** a salzburgský **arcibiskup Georg Eder**. Podľa ankety amerických novín „The Daily Catholic“ bol vybraný medzi **TOP-29 katolíkov storočia**. Bol farárom v Medžugorí, keď sa v Medžugorí v roku 1981 začali zjavenia Panny Márie.

Ako medžugorský farár bol P. Zovko z dôvodu jeho viery v zjavenia 18 mesiacov väznený. Za jeho prepustenie na slobodu sa vtedy okrem iných zasadzovala aj Amnesty international **(Kath.net)**

Naliehavá výzva všetkým ľuďom dobrej vôle:

Pomôžme prežiť chudobným!

Žijeme v ťažkej dobe. Rútime sa do Európskej únie, robíme reformy, ktoré nás tam majú priviesť. Nič proti reformám, ale tie súčasné sú také, že by ich tvorcov mali súdiť a odsúdiť za zločiny proti ľudskosti. Pretože pri reformách, nech majú akýkoľvek vznešený cieľ - by nemal nikto umierať hladom. A hlavne nie tí najslabší, deti a ženy, rodiny, ktoré museli opustiť svoje domovy pred násilníkom a prišli o všetko.

Sv omša v azylovom dome pre týrané deti a ženy "Emauzy" v Skalici

Novodobí otroci

v strachu pred vyhodením z práce pracujú nad vlastné možnosti a už sa vôbec nepokúšajú ani o najmenší odpor, pretože za bránami čaká armáda nezamestnaných.

Slovensko je na kolenách a takto zle ešte nebolo. Štát sa zbavil zodpovednosti za človeka. Kto pomôže?

Posledný súd: „Až príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, zasadne na trón svojej slávy. Vtedy sa pred ním zhromaždia všetky národy a on oddelí jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od capov. Ovce si postaví sprava a capov zľava... Potom povie aj tým, čo budú zľava: ‚Odídte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diablu a jeho anjelom! Lebo som bol hladný, a nedali ste mi jesť; bol som smädný, a nedali ste mi piť; bol som pocestný, a nepritúlili ste ma; bol som nahý, a nepriodeli ste ma; bol som chorý a vo väzení, a nenavštívili ste ma.‘ Vtedy mu aj oni povedia: ‚Pane, a kedy sme ťa videli hladného alebo smädného alebo ako pocestného alebo nahého alebo chorého alebo vo väzení a neposlúžili sme ti?‘ Vtedy im on odpovie: ‚Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste to neurobili. A pôjdu títo do večného trápenia, kým spravodliví do večného života.‘ (Mt 25, 31-46)

V azylovom dome Emauzy

Žije 41 ľudí a z nich 30 je pod hranicou biedy, 20 detí nevie, čo je mlieko, mliečne výrobky a ovocie, pretože tieto rodiny majú taký malý príjem, že to nestačí ani na suchý chlieb každý deň.

Takáto je naša tvrdá realita: **Sociálne dávky pre samostatnú ženu sú 1400 Sk + 50 Sk príspevok na lekára. Pre matku s 1 – 4 deťmi sú 2160 Sk + 500 Sk rodinné prídavky na každé dieťa + 50,- Sk na osobu príspevok na lekára.**

Matka s 3 deťmi má mesačný príjem **2160 + (3 x 500) + (4 x 50) = 3860 Sk**. Z toho si musí zaplatiť nájomné, prípadne príspevok za ubytovanie, a zabezpečiť na mesiac stravu, hygienické a školské potreby, lieky... Kto chodí nakupovať, vie, že je to nemožné.

Týrané ženy,

Žijúce v Azylovom dome Emauzy, si pri úteku z domova stihli zobrať iba niekoľko osobných vecí. Spolu s deťmi prišli o celé svoje zázemie, rodinu, priateľov, a ktoré boli zamestnané, aj o prácu. Žijú v cudzom prostredí, a pretože sú u nás iba na prechodný čas, nájsť si prácu je skoro nemožné. Otcovia na deti finančne neprispievajú, žena je preto odkázaná iba na sociálne dávky.

Novelou zákona o sociálnej pomoci bol štátny príspevok na útulky zvýšený o 100 %. V skutočnosti nám dali napriek zvýšeniu cien energií a vody iba 80 % finančných prostriedkov z minulého roku, to je 36 % zo sumy, ktorú by sme mali dostať ako minimálnu. Tento stav ohrozuje samotnú existenciu nášho domu. Nemáme dosť peňazí na zaplatenie energií a na platy pre zamestnancov. Dúfame, že kompetentné úrady prehodnotia výšku príspevkov a peniaze nám doplatia. Teraz však prosíme o pomoc, pretože sa nemôžeme pozerieť na hladné deti a zúfalé mamy.

Pretože nemáme auto, sme odkázaní na služby pošty. Pomôcť možno poslaním trvanlivých potravín na našu adresu.

Verím, že dobrotivý Boh odmení všetkých, ktorí sa snažia zmierniť biedu tohto sveta. Nech nás žehná pokojom a radosťou, ktoré nemôže dať ani všetko bohatstvo sveta.

Danica Sedláčková

Foto: (a)

Križovatky - neinvestičný fond, Záhradná 3, 909 01 Skalica

Smrtiaca liečiteľka

Vážená redakcia!

Po dlhom uvažovaní, rozhodla som sa napísať príbeh, ktorý sa odohral v mojej rodine. Ako matka jedinej dcéry, chcem upozorniť i druhých rodičov, aby si všímali svoje deti, najmä choré dospelé deti, u koho hľadajú pomoc v svojej chorobe. Či u lekára odborníka, alebo u ľudového liečiteľa - felčiara.

Moja dcéra (48 r.) bola 3 roky na invalidnom dôchodku. V tomto čase sa poznala s ľudovou liečiteľkou pani A. D., bývajúcou vo Veľkom Krtíši. Dcéra jej úplne uverila, že ju vylieči. Cestovala za ňou 200 km sedem mesiacov, 1x mesačne a v novembri sa k nej dokonca nastahovala. Za svoju liečbu - „kladením rúk“ brala slušné peniaze, čo som zistila po smrti svojej dcéry (chýbali jej veci zo žltého kovu).

V decembri 2003, keď sa dcére veľmi zhoršil zdravotný stav, išla do nemocnice, kde jej stanovili diagnózu. Bola to rakovina. Dcéra sa opäť obrátila na svoju liečiteľku, ktorá ju nechala bývať vo svojom dome a ona sama odišla pracovať do Rakúska ako opatrovatelka. Dcére sľúbila, že ju bude na diaľku liečiť. Zdravotný stav mojej dcéry sa stále zhoršoval. Keď liečiteľka videla je zdravotný stav, vyhnala ju z domu a dcéra si vo Veľkom Krtíši našla podnájom. Choroba pokračovala. Museli sme ju doviesť domov do Pezinku. Dcéra naďalej odmietala odbornú lekársku pomoc. Ona stále verila, že pani A. jej vylieči rakovinu. Lenže 27. 2. 2004 smrť ukončila jej strastiplný život.

Preto chcem varovať rodičov, aby sa poučili z tohto príbehu a nedali sa ľudovým liečiteľom liečiť.

Alžbeta G., Pezinok

Krátke správy / Aktuálne / Pošta dôvery

Pridáš sa k modlitbe?

Svet stráca pokoj, denne sa skloňuje slovo vojna.. Odklonenie sa od Božích Zákonov, prináša súženie, často smrť.

Lukáš 17, 26 – 37 svet upozorňuje: „Ako bolo za dní Noema, tak bude aj za dní Syna človeka. Ľudia jedli pili, ženili sa a vydávali až do dňa, keď Noe vošiel do korábu. Tu prišla potopa sveta a zahubila všetkých. Podobne ako to bolo za dní Lota... Priam tak bude aj v deň, keď sa zjaví Syn človeka...”

Na príchod Božieho Syna neustále pripravuje celý svet Božia Matka. Aj na Slovensku pripomína: „Moje drahé deti ! Prosím vás, modlite sa! Ani neviete, ako veľmi vám to pomôže. Máte tak málo času. Moji drahí! Staňte sa deťmi, lebo iba deti budú vedieť, čo je modlitba.”

Svet Božiu lásku odmieta. Ježiš vyjavil svätej Margite Alacoque: „Toto ma bolí viac, než čo som pretrpel pri svojom umučení. Margite a všetkým, čo chápu jeho bolesť hovorí: „Aspoň ty mi poskytni útechu a učíš za dosť za ich nevďačnosť, koľko len vládzeš.”

A cez svätú Faustínu ľudstvu dodáva novú nádej: „Povedz všetkým, že milosrdenstvo je najveľkolepejšou Božou vlastnosťou. Všetky diela mojich rúk sú korunované mojim milosrdenstvom... Túžim, aby kňazi ohlasovali toto moje veľké milosrdenstvo voči hriešnym dušiam.”

Spolu môžeme spievať Žalm 66 „Ale Boh ma vyslyšal, všimol si hlas mojej vrúcnej modlitby. Nech je zvelebený Boh, lebo neodmietol moju modlitbu a neodňal mi svoje milosrdenstvo.”

Eva Fabianová

Kríže v školách

Milá redakcia!

Chcem sa vyjadriť k aktuálnej téme - vyveseniu krížov v školách. My Slováci sme zbožný národ, ktorý miluje Pannu Máriu a Pána Ježiša. Kríž je symbolom Boha.

No každý môže v ňom vidieť nielen utrpenie a vykúpenie, ale aj obrovskú lásku, lebo tá tam je v prvom rade.

My by sme o tom nemali polemizovať. Domáhame sa návštev Svätého Otca, a popritom chceme odmietat kríž. Kto sme my, keď si dovoľíme

takéto veci? Malý národ, ktorý sa utieka celým srdcom a dušou k Bohu, a chce odmietnuť kríž. Amerika tisíckrát väčšia ako my sa nehanbí napísať na peniaz: „Nech Boh ochraňuje Ameriku“, a my sa hanbíme „za kríž“.

Vaša čitateľka **Eva** z Partizánskeho

Keby žil sv. Serafim...

Prijmite srdečný pozdrav najprv od Nepoškvrnenej Čistoty a potom odo mňa, Vašej stálej čitateľky.

Tak ako každý odberateľ tohto krásneho časopisu, aj ja naň vždy túžobne čakám. A viem, že nie nadarmo. Viem, že sa z neho dozviem zasa niečo pekného. Tak to bolo aj v treťom čísle M ROSY - pokračovanie sv. Serafima. Ja som si ten článok spojila s príspevkom z predošlého čísla, aby som tomu dobre rozumela. A verte mi - až ma mrazilo, keď som si uvedomila, že ten človek (teraz už svätec) mal toľko milostí, že mohol preniknúť do druhého človeka a tak pôsobiť na jeho obrátenie. To na oboch pôsobil Duch Svätý.

Prečítala som si to dvakrát za sebou. A tak sa mi zdá, že keby ten svätec ešte žil, vyhľadala by som ho a požiadala o predloženie prosieb pred Pána Boha za mňa aj za Vás.

Želám Vám pevné zdravie a veľa Božej milosti pri písaní krásnych článkov. Nech Vám i naďalej vedie ruku Panna Mária a Duch Svätý.

Mária Š.

Vytrvajte!

Už dříve jsem Vám chtěla napsat a poděkovat za M ROSU. Odebírám ji od začátku a je mi velkou pomocí proti malomyslnosti, když se zdá, že zlo narůstá geometrickou řadou.

Mám ráda Slovensko, slovenský národ se mi zdá přece jen mnohem zdravější než český. U nás ta zkáza asi ještě víc postupuje. Ale i zde jsou ohniska opravdové odevzdanosti Panně Marii, jako třeba vydavatelství Světla, nebo těžce zkoušený mariánský kněz Filip Maria Stajner.

Mám ráda všechna mariánská poutní místa, ale přece jen je na prvním místě Litmanová. Tu mám nejraději. Přijíždívám tam jednou za rok, na červencovou poutní neděli, kdy bývám na pár dní v Tatrách. Jezdívám s popradskými poutníky. Musím Vám říci, že zpáteční cestu s popradskými poutníky z Litmanové do Popradu absolvuje každý měsíc **paní Komárková z Brna**, která jezdí v noci tam a druhou noc zase zpět. A to každý měsíc.

Kdybyste se někdy zastavil v popradském autobusu než odjedou a tu paní povzbudil a pochválil, to by byla pro ni odměna. Mluví česko-polsky.

Z radostných aktivit v Brně jsou měsíční pochody pro život, organizované pravoslavným duchovním, kdy se nese veliký kříž s nápisem „**Nezabiješ nenarozené dítě!**“ Projdeme několika ulicemi a před porodnicí recitujeme žalmy. Přichází stále víc lidí. To je pravý ekumenismus.

V posledním čísle M ROSY píšete o Sečovcích, o poselstvích záchrany pro Slovensko. Intuitivně cítím, že jde o opravdovou záležitost, velmi vážnou. Jen vytrvejte!

Ať Vás Panna Maria chrání a vede a celou Vaši rodinu ukrývá pod svým mateřským pláštěm.

S. Honzová, Brno, ČR

Vykročme s Máriou!

Panna Mária je vždy Tá, ktorá nám prinesie Ježiša. Veľmi by sa radovala, keby jej Syn prebýval v každom ľudskom srdci. Jej posolstvá sú: viera, obrátenie, modlitba, pôst, pokoj.

Pred nami je zlo a dobro. Záleží iba na nás, k čomu sa prikloníme. Každý deň by sme sa mali rozhodnúť pre **DOBRO**. Vo svojom živote kladme Boha vždy na prvé miesto. Majme istotu, že Boh nás miluje. Vo svete však vládne egoizmus, pýcha. Ľudia posudzujú iných, no svoju vinu obchádzajú. My nemáme právo nikoho súdiť a už vôbec nie nenávidieť. Nenávisť prináša rozvrat, závisť pomstu atď. Z nenávisťi je človek schopný vykonať najväčšie krutosti, klamstvá, podvody. Hriech zastrie človekovi oči, aby nevidel svoje chyby a ich následky. Odpúšťajme, aby aj nám bolo odpustené.

V živote sú situácie, ktoré nemôžeme ani urýchliť, ani spomaliť. Všetko má svoj čas. Úder spôsobený slovom však zasiahne hlbšie ako úder mečom. Zastaňme sa preto nespravodlivo obviňovaných. Každú životnú situáciu riešme s Bohom. Aj napriek všetkým tlakom budme trpezliví a vyrovnaní.

Nech sa vždy a všade stane iba Božia vôľa. Nedajme sa odradiť neúspechom, neznechuťme sa pri pohľade na zlo okolo nás. Vytrvalo konajme dobro všade a každému. Modlime sa aj za tých, ktorí nás už „odpísali“.

Panna Mária nás pozýva, aby sme aj my prišli pred Kristov kríž, aby sme v utrpení objavili jeho lásku. Pre Boha neexistujú beznádejné prípady. Kríž - to je dopravná značka do **NEBA**. Žime v nádeji, že po Veľkom piatku vždy príde radostné veľkonočné ráno. Dúfajme v Božie milosrdenstvo a ochranu Panny Márie.

Iba modlitbou môžeme zvíťaziť nad zlom a uchrániť všetko, čo chce satan zničiť. Modlime sa za pokorné srdce, lebo pýcha ničí všetko. Boh má zaľúbenie v jednoduchých, pokorných a láskavých srdciach.

Utrpením človek rastie, približuje sa k Bohu. A keď príde naša hodina skúšky, ktorá by nás vedela zdrviť, dokážeme stáť ako Mária pod krížom. Boh počíta jedine čistotu nášho úmyslu i pri tých najmenších skutkoch, ktoré konáme. Plňme preto verne svoje povinnosti a nepozeraťme na to, čo o nás súdi svet. Necúvnime, i keby sme mali kvôli tomu znášať pokorovanie a bolesť. S každým z nás má Boh svoj zámer.

Verím, že s Tebou, Mária, v mene Ježiša, zvíťazím nad každým zlom. S Tebou sa rozhodujem pre pokoj.

Nebojme sa a odvážne vykročme s Máriou za Ježišom!

Vaša stála čitateľka **Mária** z východu